

Garşaf

7 TEMMUZ 1976

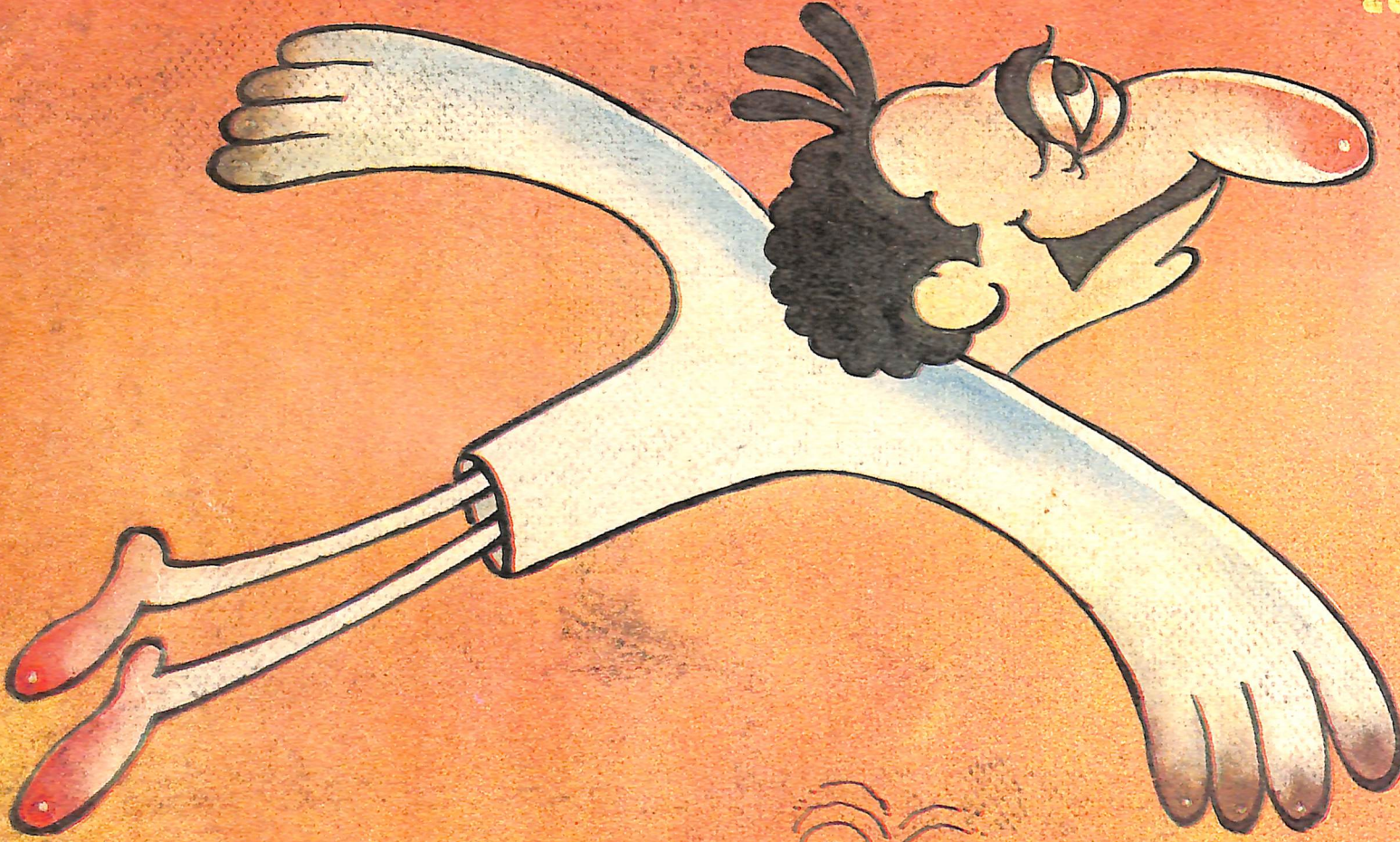
250 KURUŞ

SAYI:30

ŞOFÖR VATANDAŞ!

**Plakanız
tahditli mi
olsun,
tahditsiz mi?**

ECEVİT, AMERİKA
YOLCUSU

**LEYLEK LEYLEK HAVADA
YUMURTASI TAVADA!**

NEHAR
TÜBÜK

Sevmek

ÇETİN EMEÇ

AYAKLARI, yerden iki karış havadaydı... Elleri, son bir çırpışın belirtisi olarak iki yana açık, başı hafiften geriye kaykılmış. Gırtlığına dolanıp soluğunu kesen çenesine bir basış basmıştı ki, besbelli boynunu da kırmış...

Gazetede resmini gördüm. Elimde olmadan gözlerimi yummuşum. İşte o an, sanki içimde sallandı. Son hırıltısı, kulaklarımda yankılandı.

Hayır; intihar etmemişti... Bağırta bağırta, canına kıymışlardı. Teksas kabadayılarına parmak ısırtan bir acımasızlıkla...

Günahı, kamyonuyla bir taksiyi sıyrıp geçmiş olmak. Sonra da kaçmak... Ama, taksideki dört kafadarın pençeleriyle ipe çekildi mi, çekildi. Demek; en pahalı biçimde ödedi günahını...

Karşımda resmi; bir an dalmışım. Biz miyiz bu?... İnsan sevgisini, bu katılıkta mı yüreğimizden söküp atacaktık? diye...

Türkiye'de, artık daha çok insan ölüyor. Üstelik yok yere. Ama ideolojik nedenlerle... Ama kaza kurşunlarıyla... Ama yol, yarış davasına... Ve böyle, taptaze bir vahşet örneğini de görünce; ister istemez kestirme yoldan teşhisler konuluyor: "Biz, gittikçe canavarlaşıyoruz..."

Oysa, belki de yanılıyoruz...

ÖYLE ya, bu duygu nasırlaşması, günümüzün eseri midir? Yooo... O, toplumla yaşat bir belâ. İnsan ilişkilerinin ilk ilimlerini örmeye başladığı günden beri de, içimizde yaşamakta.

Bir çevredeki ürün, tüketiminin açlığını gidermeye yetmez... Bir çevredeki kişiler, sekse hiç doymamışlardır... Ve yine bir çevredeki güvenlik, her an tehdit altındadır; orada, her an çıkarların çatışması olağandır. Artık, şiddet de doğal sayılmaktadır; bu tür canavarlıklar da...

İşin yürek sızlatan yanı, bu konuda hiç bir olgunlaşma belirtisine rastlamayışımız. Dün, bir simit uğruna cana kıyanlarımız mı oluyordu? Bugün hâlâ, inat uğruna adam asmak... Pire yüzünden yorgan yakma ilkelliğinde direnmek... Göze göz, dişe diş, kana kan istemek... Misilleme yapmadan hirsına doyama-yan için de, orman kanununa öncelik tanımak geçer akçedir...

SİMDİ, geliniz birlikte düşünelim. Yapmacılığın süslü kalıbından sıyrılarak, açık yüreklilikle itiraf edelim: Hangimiz, şiddet eylemlerinden zevk almıyoruz... Onu, etkin bir intikam çaresi saymıyoruz...

Kırmızı yandığını göre göre eteklerinizi sıyrıp giden arabanın arkasından, hiç mi yumruğunuzu salladığınız olmadı?... Küstah bir esnafın densizliği karşısında, kaç kez yiğitlik bende kalsın deyip güldünüz, geçtiniz?... Ve, bırakınız eloğlunu; eşinizin sinirli bir gününde, onun taşkın bir sözünü yutmak büyüklüğünü gösterebildiniz?...

Tek; ama tek bir örnek sayabilirseniz, ne mutlu size... Bakıyorum; hepimiz, her türlü şiddet eylemini kınıyoruz. Yine de, hirsımızı yenme gücünü gösteremiyoruz. "Küfür, gönül yelpazesidir" demişler... Besbelli ki, şiddet de hirsın iştahını giderme aracı... İşin temelinde de, hep kişilerin çatışan çıkarları.

Pekâlâ... Bir şiddet belirtisine rastladık mı, neden irkiliyoruz öyleyse?... Niçin, vicdanlar ses vermez oldu diye, kuşku duyuyoruz... Ve neden, günümüzdeki hercümerci, dünün devamı saymıyoruz...

Saymıyoruz; çünkü savaş günleri geçirmiyoruz... Barış içinde de değiliz. Ama, öfkenin burunlarda buhar gibi tıttığı bir garip dünyada yaşıyoruz: Öyle bir dünya ki, orada, yumruklar her an sıkılır; kaşlar hançer. Dişler de, hep kızgınlığın gıcırtsıyla titrer... Bu dünyada yaşayan bizler de, patlamak için bir kibrit ısıltısına bakan kişiler...

Oysa; öyle bir düzen kurmalı ki, orada şiddet olmasın. Ama, kişi de çıkarlarından yoksun kalmamasın... Ve karşılıklı uzlaşmaya varmak için, ille de taraflardan biri sillesini doğrultmaya, silahına sarılmaya zorlanmasın...

Bunun da tek çaresi var: Birbirimizi adam yerine koymak. Eşit şartlar altında görüşüp, uzlaşma çareleri aratmaya razı olmak. Ve sonuçta, anlaşmaya varmak...

SİDDET olayları, belki dünya yaratıldığı günden beri vardı. Fakat aynı toplumun fertleri birbirini düşman olarak görmeye başladıkdan sonra; karşılıklı saldırılar daha yoğun, insanlar daha acımasız oldu. Gözleri de, daha sık kan bürümeye başladı...

Bugün, sağcısıyla solcusu birbirinin gırtlığını paralıyor. Çünkü artık biri, ötekini kendinden saymıyor. Aynı toplumun bir ferdi olarak benimsemiyor... Benimsemediği için de, elinden gelen kötülüğü, berikinin ardına koymamazlık etmiyor...

İnsanlar, belki dün de ölüyorlardı; bugün de ölüyorlar... Ama kardeşin kardeşe böylesine kin güttüğü bir dönemi, Türkiye yeni yeni geçiriyor. Sonra da, bir ağacın ucunda hiç yüzünden sallanan vatan evlâdının portresini gören de, bu topraklardan artık sevgi kalktı diye, dehşete düşüyor...

Bugünden, yarına yaralarımızı sarmanın imkânı yoktur... Yüreklere düşen korkunun gölgesini, ötemizde berimizde kalan diş ve çürük izlerini silmenin imkânı olmadığı gibi... Bir kaleme, hirsımıza gem vuracak olgunluğa da erişemeyiz mutlaka... Ama hiç değilse; laf ola, iddia ve inat uğruna, ya da iş olsun diye birbirimizi öldürme illetinden sıyrılabiliriz.

MEYDANLARDA, çaddelerde avaz avaz yürüyen kardeşlerimiz! Geliniz, hep birlikte asıl bu tehlikeye karşı yürüyalım. Ve hep bir ağızdan, asıl bu tehlikeye karşı koyalım...

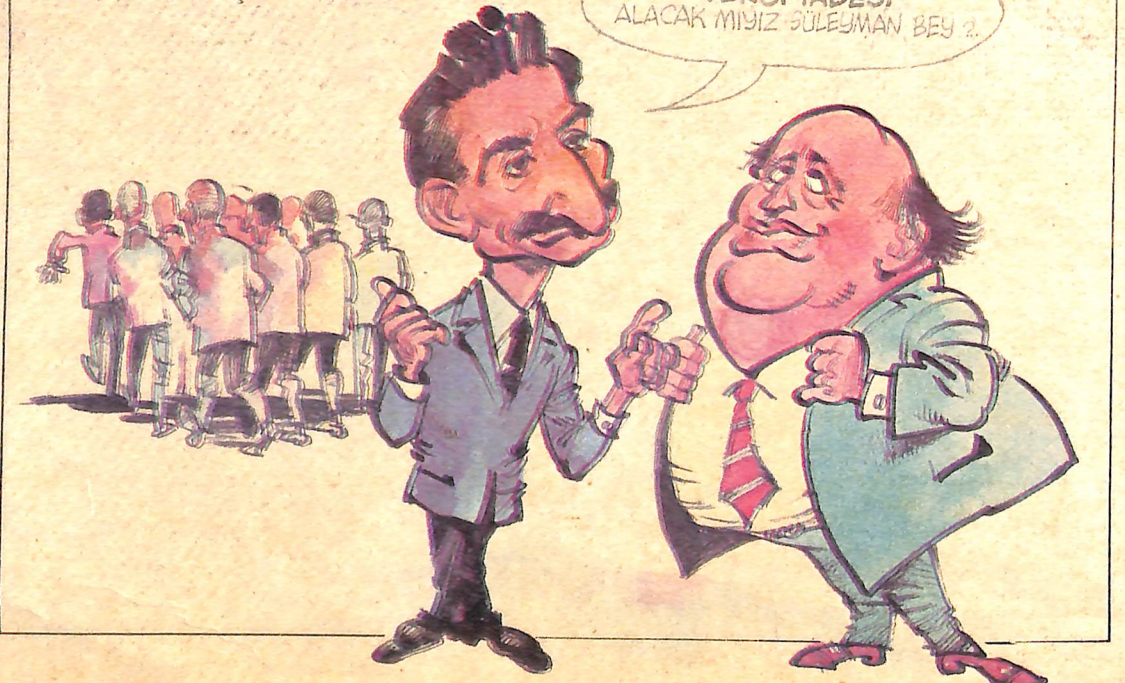
Temizlik kadar efendiliği, insanlığı ve birbirini sevmeyi Batıya öğreten bizlerdik. Yoksa, her alanda olduğu gibi, sevgide de mi onlardan artık geri kaldık?...

belediye
en
CİZGİLER

TÜRKİYE DAHİL 24 ÜLKEYE "YAVAŞ KALKINMA" ÖNERİLDİ

CHP'DEN 14 KİŞİ İHRAÇ EDİLECEKMiŞ

DAZLAKLIK
MODA
HALİNE
GELİYOR

ADALARDA
SU SIKINTISI
ÇEKİLİYOR

Nazmiye hanım Ecevit'e rica etti:
"Süleyman'ı yürütünüz"

Yazan:
Hikmet FERİDUN ES

Ecevitleri yemeğe çağıran Nazmiye hanım, onlara Isparta mantısı pişirecek!..

NELER oldu, neler oldu... Çavuşesku'nun yemeginde neler oldu?... Çavuşesku değil, Başçavuşesku ziyafeti haline girdi yemek... Ecevit ile Nazmiye hanım nasıl barıştılar, biliyor musunuz?... Bir Allahın kulu çıkıp da, şöyle tafsilatını vermedi. Zaten memlekette gazetecilik mi kaldı?... Nerede o eski gazeteciler efendim?...

Sofraya otururken Nazmiye hanım hayretten az daha "Şıraaaak!" diye düşüp bayılacaktı. Smokinli, papyon kravatlı, dalgalı saçlı bir genç adam, oturacağı koltuğu çekip de kendisine:

- Buyrunuz hanımefendi, demez mi?

Kim bu nazik çocuk?... Gözlerine inanamıyordu Nazmiyecik... Ecevit ayol, o kaba Ecevit!... Oysa Süleyman kendisine sokulurken nasıl anlatmıştı?... Onlardan böyle bir salon nezaketi beklemek?... Kiyamet alameti kardeş...

Vaktiyle, Isparta'da Bahçeli Demokrasi Sinemasında "Bolşeviklerin Mezalimi" diye bir film görmüştü. Ah, ne kadar ağlamış, ne kadar ağlamıştı!... 4 mendil sırsıklam olmuştu göz yaşlarından... Nerede o Çar'ın kızlarını bir ahırda drank drank kurşuna diken kaba Bolşevik subayı?

Nerede bu salon centilmeni? Oturdular. Biraz ötede Süleyman bey böyük Türkiye'nin refahını simgeleyen ihtişamlı göbeğini masanın altına sokmaya çalışıyordu... Ama aksilik ediyor, girmiyordu körolasica göbek!... Oysa misafirler çoktan yerleşmişlerdi...

Nazmiye hanım, gözleri ile Süleyman'ın işaret ederek Ecevit'e mırıldandı:

-Şu zatı yürütünüz beyfendi!... Yürütünüz... Bu bir vatan davasıdır. Ecevit şaşırmıştı. Hayretli bir gülüşle sordu:

- Nasıl?... Anlayamadım hanımefendi...

- Şunu artık yürütünüz, diyorum... Bu iş size düşer...

- Emredersiniz... Derhal...

Onu ancak vaktinde yürümek kurtarır... Şimdi yürümezse, sonra yürüse de para etmez... İnsanlar vaktinde yürümesini bilmelidir. Baksanıza şunun göbeğine... Hiç değilse akşamları daireden eve kadar yürüsün. Söyleyiniz ona...

Aman hanımefendi... Beni dinler mi?

- A, vallahi de dinler!... Billahi de dinler... Siz bakmayınız zart zurtuna. Dünyada en çekindiği insan sizsiniz... Sizi dinlemeyip de Necmettin beyi nu dinleyecek?...

- Peki bir kez tecrübe edeyim... Laftan anlar insan olduğunu sanmıyorum ama...

Nazmiye hanım kocasından "Süleyman'ım!..." "Sülüm" diye bahsediyordu:

Geçen gün birbirimize girdik... "Sülücüğüm... Başbakanlığa gene lahmacun getirtip yemişsin... Şu göbeğine bak..." diyecek oldum. Sen misin söyleyen?...

"Dairede lahmacun yiyormuşum haaa?... Gumonist propagandası bu. Guya lahmacun geri bir yemek... Kim yer lahmacunu?... Süleyman yer deel mi?... Halbuki Arap yemegidir diye Necmettin bey yiyor, daireye getirtip..." Sülüm iyi hoş çocuktur, ama herkesi komünist sanır. Siz onun kusuruna bakmayınız... Geçen gün evdeki kedi için: "Bu kedi komünist!" diye tutturdu. "Sülücüğüm. Bu kedi tekir... Bir kere tekir kediden komünist olmaz!... Sonra ağzında da mührü var... Peygamberimiz Efendimizin kedisinin aynı..." dedimse de dinlemedi. Bana bağardı... Çok zalim adamdır...

- Öyledir hanımefendi... Çok zalim adamdır...

-Kolumbo'nun köpeği gibi daha kediye isim bile koyamadık. Bu sefer Çavuşesku koymak istedim, hayvanı

sokağa atmağa kalktı. Kuzum, siz kediden anlırsınız... Bizim kedi komünist mi dersiniz?...

-Aman hanımefendi kediden komünist olur mu?...

- Olurmuş olurmuş... Süleyman'ım söyledi. Hatta Orhan Veli mi ne, bir şiirinde bunu itiraf bile etmiş... Durun bakayım... "Ciğercinin Kedisi..." isimli meşhur şiir nasıldı? Bir mısraında "Bankaları soyan komünist

kedi!" diyor.

Bu sırada Süleyman bey latif bir şekerleme ile meşguldü. Nazmiye hanım:

-Bakınız ne kadar çöktü... Nasıl çöktü... Aaaaah, anlatamam!... Başbakanlık koltuğuna oturduğu zaman çiçeği burnunda delikanlı idi... Bir de şu haline bakınız... Elden ele geçen güle dönmüş... Her gece "Geliyor. Geliyor... Ecevit geliyor... Anne

umacın!..." diye sabahları ediyor... Beyfendi rica ederim, kocamı bana bırakınız... Ankara'da fırıncılık etsin, Başbakanlık köşesinde avuç açsın razıyım...

Ayrılırken iki taraf da çok memnundu... Nazmiye hanım...

- Rahşan'ı al da yemeğe gel... Vallahi beklerim... Size kendi elimle Isparta mantısı yaparım... Parmaklarınızı da beraber yutarsınız, diyordu

Banka köpeği Çomar hazin konuştu:

Ben hayatımı ortaya koydum... Bir teşekkür bile çıkmadı!..

demektir. Zaten yediğimiz bir kemiktir. Şimdi soruyorum: Ölsedim bankadaki hesabımın fazizi artacak mıydı? Hayır, bir teşekkür bile gelmedi. Bundan sonra ben de altı bin lirayı Ciğerciler Bankasına yatıracam.

Bekçilikten de istifa ediyorum."

(NOT: Binlerce kedinin bankası olan Ciğerciler Bankasına ilk defa bir köpek para yatıracak ve hesap açtıracaktır. Köpekler için özel çekiliş..)

KEMİKÇİLER Bankasının, emektar köpeği Çomar'ın bir soygun sırasında soyguncu Fazıl Altıpatlar ile boğuşması ve serseri bir kurşunla bacağından yaralanması karşısında banka yetkililerinin kayıtsız kalmasına çok üzülen Çomar, hırlayarak şöyle demiştir:

"Fazıl, altmış altı bin lira ile bankadan torpil gibi çıktı. Hemen ayaklara daldım. Hesabım olan altı bin lirayı kurtardım... Fakat bunu da kafi görmeyip, Fazıl'ı madara edip altmış bini de kurtarmak için ikinci bir hamle yaptım. Fazıl o anda silahına asıldı ve sağ bacağıma anıte kasıldı. Bu bir köpek için ölüm

Plakanın afilisi...

Tahditlisi sizi yakar, tahditsizi bizi!..

"Plaka tahdidi
kalksın,
kalkmasın!"
tartışmasından
başları dönen
şoförler, içlerini
Çarşaf'a
döktüler...

Yazan: Vedat SAYGEL
Çizen: Kevser TÜBÜK

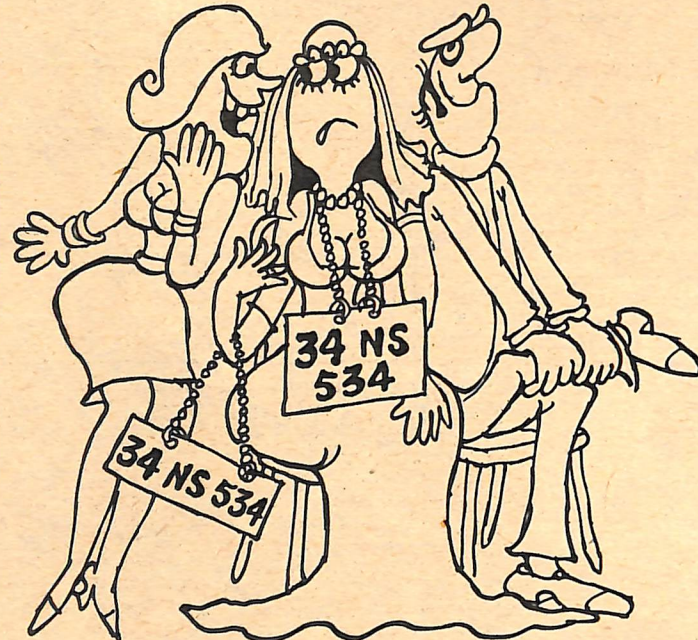
— BOŞUNA ÇALIYORSUN, PLAKALAR BENDE!..

Ne ağız kavgası, ne namus davası,
savulun geliyor sıcak dalgası...

Vücudunuzu yaza göre ayarlayın!

SAKIR sakır ter dökmek yetmez. Sıcaktan şikâyet ise sağlığınıza koruma bakımından beş para etmez. Önemli olan, vücudunuzu mevsim şartlarına göre ayarlamasını bilmektir. Kendinizi şöyle bir kontrol edin bakalım: Güneşte kelleyi buldunuz, yarı söğüş oldunuz. Bir fenalaştınız ki, demeyin gitsin! Bu durumda ortalığı birbirine mi katarsınız, serinlemenize yardımcı olacak bir hayır sahibi bulmaya mı bakarsınız? "Yangın var!" diye bağırmaı hiç aklınıza getirmeyin. İtfaiye sesinizi duysa yol bulup gelemez, gelse, sizi serinletecek suyu veremez. En iyisi yine siz bizim öğüdümüzü tutacaksınız, fakat ayarlamamanın yolunu ve ölçüsünü kendiniz bulacaksınız!

— KIIIZ! GENE TURNAYI GÖZÜNDEN VURDUN!...
KOCANIN TAKTIĞI TAKILAR TAM 90 BİN LİRA!

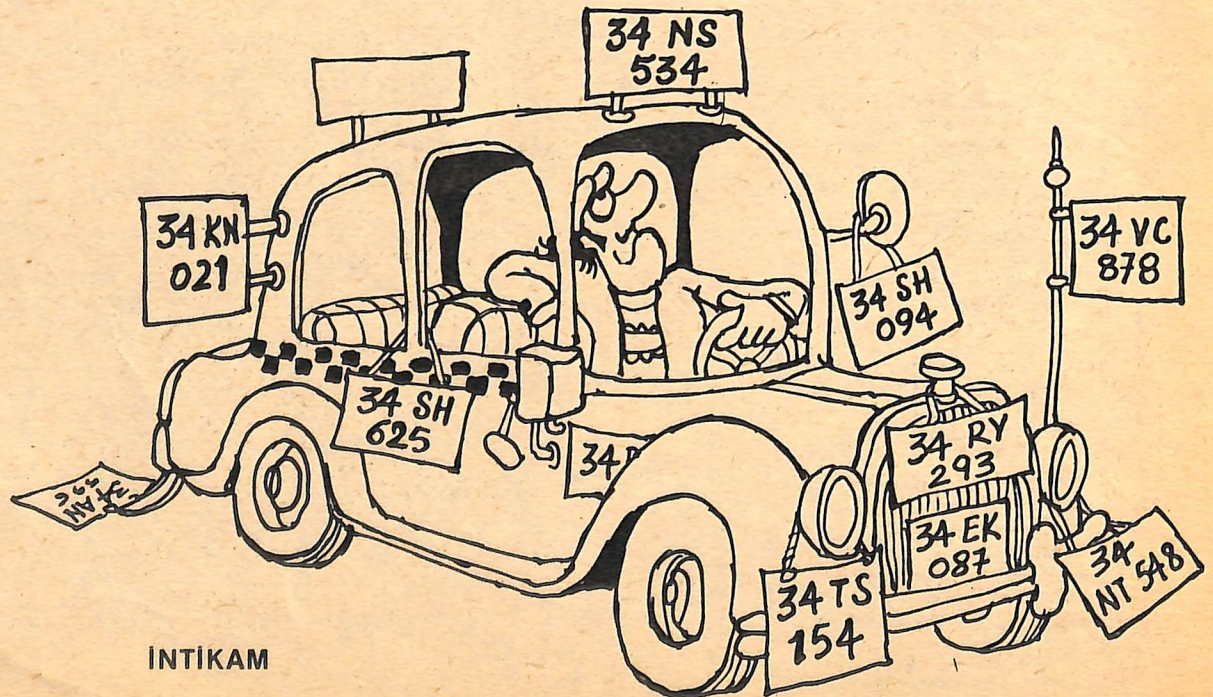
TAKSI sahipleriyle iktidar sahipleri arasındaki havanın iyice gerginleşmesi üzerine, herkesin görüşünü aldık, doğrusu kendimiz de şaşıktık kaldık! Bakın ilgililer neler dediler:

**DOLMUŞ
MÜŞTERİSİ AZIZ:**

"Bu tahdit denen nesne, her neyse kaldırılmalıdır abi. Hava parasıyla plaka alan bir şoför, bu parayı senden - benden çıkarmanın yoluna bakacak, iki günde bir dolmuş ücretlerine zam yapacak! Aslında plakaya verdiği para bizim cepten çıkıyor, ama bunu nasıl kabul ettirirsin adama?"

**ŞOFÖR ADAYI
NURİ:**

"Plaka tahdidi kaldırılmazsa halimiz duman! Ehliyet almışsın, neye yarar? Bunun araba alması var, plaka alması var, hepsine yetecek parayı bulması var.. Plaka almak öyle bir dert ki... Herif arabasını bedava denecek fiyata hur-

INTIKAM

dacıya sürüyor, plakasını bir a-partman katı fiyatına veriyor. Is-kele ağaları tüm durakları parsellemiş. Durağa kayıtlı olan şoförün ne kendisi, ne arabası: Plaka numarası!.."

KURT ŞOFÖR NİYAZI:

"Plaka tahdidi kaldırılrsa neye yarar ağabey? Kaldıramazlar ya, hadi kaldırdılar diyelim. Araba aldın, bir plaka da sana verdiler. Hiç bir durakta yer bulup sıraya giremezsin ki... Ancak biri hakkını sana devredecek, onun yerini alacaksın. Eee, kim kime hakkını bedava verir? Tabii bu iş için de seksen - yüz bin lira hava parasını basacaksın! Geldi mi yine aynı hesaba? İyisi mi çileden çıkarmasınlar bizi, bildiğimiz gibi yürütelim işimizi."

DOLMUŞ KÂHYASI VELİ:

"Adamlar haklı! Çoğu nesi var, nesi yoksa sattı, üstüne karısının küpelerini, bileziklerini kattı, dünyanın parasını sayarak duraklarda birer yer kaptı!"

Konuyu bir de İçişleri Bakanlığı danışalım dedik.

"Kararlıyız!" dedi. Bunun dışında da tek laf etmedi.

Tahdit kaldırılırsa ve şoförler sözlerinde durup arabalarını yakarlarsa, pek çok bakan istifayı çakacak, birer araba uydurup dolmuşçuluk yapacakmış.

Celâl Bayar, anılarının

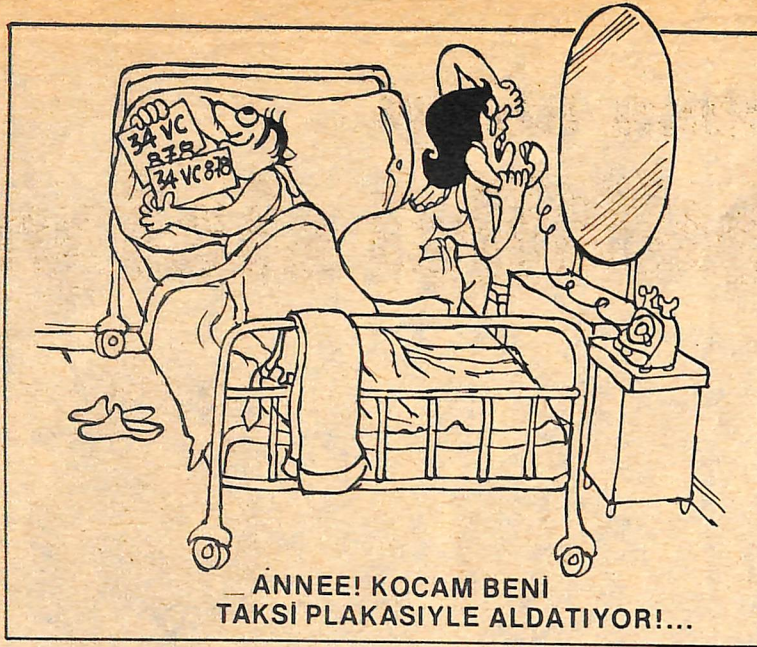
dokuzuncu cildini de
tamamladı ve
açıkladı:

ANI DEDIĞİN HOŞTUR, GERİSİ ZATEN BOŞTUR

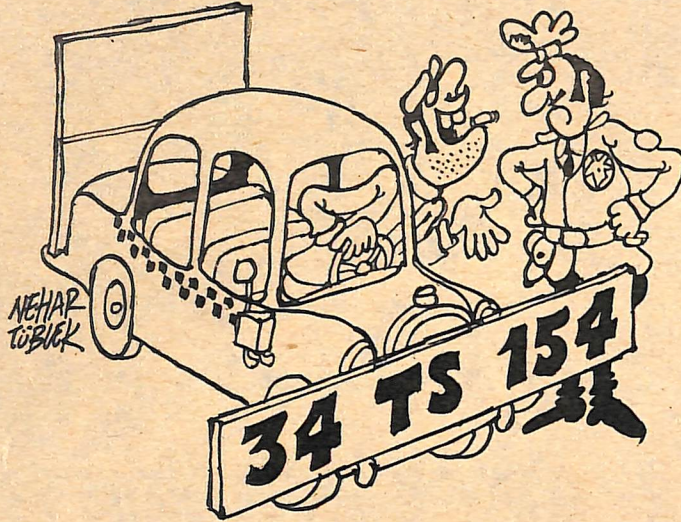
CELÂL Bayar hatıralarının dokuzuncu cildini tamamlarken, şunları söylemeyi de unutmamıştır:

"Her tel saçımın bir anısını bir kelime olarak yazdım. Şimdiye kadar dokuz cilt tuttu. Anılarım çoktur. Benden daha anısı çok olan yoktur. Her tarafım anı. Onun için beni iyi tanı. Ben bundan sonra ufak ufak bir dokuz cilt daha yazacağımı sanıyorum. Böylece sanırım on sekiz veya yirmi ciltte anılarımı tamamlayacağım. Tamamlayamazsam, o zaman otuza, kırka kadar devam ederim. Yazması benden, okuması senden... Anı yazmak hoştur, zaten gerisi boştur! Koştur babam koştur..."

Bu nadide gayrete şapkamızı çıkarır ve beş yüz seksen bin kibrit çöpünden yapmış zırhlısının maketini yapan Hayati Kibritçöpü'nün de dikkatini çekeriz: Gördün ya Hayati; seni de duman eden varmış!..

— ANNEE! KOCAM BENİ
TAKSİ PLAKASIYLA ALDATIYOR!...

— TAHDİT KALKTI AĞABEY...
İSTEDİĞİM BOYDA YAPARIM!

HER 10 YIL
İÇİN BİR
CİLT YAZIYO-
RUM. KIS-
METSE
20 CİLDİ
TAMAMLA-
MAK NİYE-
TİNDEYİM...

SAYIN BAYLAR,
ŞİMDİ DE TARİHİMİZİN
EN CANLI
ANISINI
GÖRÜYORSUNUZ...

CELAL BAYAR
HER TÜRLÜ
ANI
YAZILIR

KARAVANA

Ayvayı nasıl yiyorsunuz?

Yazan:
Hüseyin
ZURNA

KİMSE ayvayı nasıl yediğini düşünmemektedir. Oysa demokratik gelişim de, toplumsal kalkınma da ayvayı nasıl yediğimizden geçmektedir. Remziye plajda gözetleme deliği büyük olan kabinleri seçmektedir. Oto-moto Endüstriyel Con. Limited. T.A.Ş. Company Son. Holding'in kapıcılarından Sarı Hasan, ayvayı komposto olarak yediğini söylemektedir. Sarı Hasan üstünde yapılan bir inceleme onun da ayvayı, komposto olarak değil, herkes gibi yediğini ortaya koymuştur. Şevket, Süheyla'yı garsoniyerinde çirli-çiplak soyuştur. Şevket ayvayı ondan sonra yemiştir. Süheyla ise ne yediğini hatırlamamakta:

- Hep böyle oluyor, beni soyanlar ayvayı yiyorlar, sonra da doktor doktor geziyorlar, demektir.

Gençler genellikle ayvayı Üniversite kapılarının önünde yemektirler. Dul ve yetimler ise çarşı pazarda yemektirler ayvayı.

Ünlü Alman bilginlerinden Hans Bolgen Von Stayerjung, "Türklerin yediği ayva" adlı yapıtında şu görüşlere yer vermektedir:

"Türkler boyuna birbirlerine ayva ikram ederler. O nedenle de hep birlikte yerler ayvayı. Hiç bir ulus onlar kadar ayvayı sevmez. Durmadan ayva yemek, Türklerde eski bir gelenektir. Sadece birayriler değil, onların düzenleri de ayvaya meraklıdır. Büyük bir imparatorlukları vardı, sonunda ayvayı yedi. Demokrasi kurmaya kalktılar, o daha başında ayvayı yedi. Ne zaman özgürlüğe özenseler, özgürlük ayvayı yer; parti kursalar, parti ayvayı yer; NATO'ya girdiler, NATO ayvayı yedi; kentleşme hızlandı, kentler ayvayı yedi; modernleşmeye yöneldiler, su, elektrik hepsi ayvayı yedi; garip bir ayva açıkları var ki, ne kadar yeseler bir türlü doymuyorlar..."

Resmî dairelere, hastanelere, karakol ve mahkemelere düşenler ayvayı daha hızlı yiyorlarmış. Özel vaka olarak ayvayı yiyecekler arasında, sigorta dışı kalanlar, yapı kooperatiflerine giremeyenler, iş bulamayanlar varmış. Ama genel olarak herkes fiyatlar yükseldikçe yiyormuş ayvayı.

Bazıları diretiyorlarmış:
- Ben ayva yemem! diye...

Oysa onlar da bilmeden yiyorlarmış ayvayı. Plaja gidince yiyorlarmış. Dolmuşa, minibüse, otobüse binince yiyorlarmış. Hatta bir çoğu yolda düzgün düzgün yürürken bile bir anda yiyiveriyorlarmış ayvayı.

Ayva yemeyi önlemek için yapılan anayasa bile sonunda yemiş ayvayı.

RÜŞVET komisyon işlerinde de ayva yiyenler çokmuş. Zamansız emekliye ayrılanlar, ham madde için döviz bulamayanlar, zenginle seviştiğini sanıp fakirden gebe kalanlar, hep ellerinde birer ayva, yiyip duruyorlarmış ayvayı...

Şimdi düşünmek gerek, sizin de ayvayı yediğiniz muhakkak da, nasıl yiyorsunuz ayvayı... Sabahdan akşama koştura koştura, havanda su döverecek mi; ev değirmeninin içinde un ufak olarak mı; tozlu bir dairede pinekleyerek mi, sevdiğiniz kızdan yüz bulamayarak mı, nasıl?..

Naşide ile kocası bu konuda anlaşmışlardır. İkisi de:

- Biz evlendiğimiz gün ayvayı yedik, demektirler.

Öteki ayları da ondan sonra yemişler. Ev tutarken yemişler, eşya alırken yemişler, bakkala-çakkala gittikçe, kıyma mıyma, süt müt, sebze mebzze peşinde dolaşırken yemişler.

Ayvayı yerken çok şikâyet etmeyin. Sizin babanız da yedi o ayvayı, ananız da. Siz de çaresiz yiyeceksiniz ayvayı, çocuklar da yiyecek, onların çocukları da...

Bundan böyle nüfus kâğıtlarına bir de meslek hanesi açılacak ve oraya herkes için aynı görev yazılacak:

Tabiiyeti: T.C.
İşi: Ayvayı yemek...

**Bu liste
başka
liste**

Dünya maratonunda Çağlayangil en üstte

EEEEE, nasılız bakalım?
Ne harikalar yaratıyoruz, değil mi?... Nasıl da kazandık şu koskoca maratону? Bu arada Dünya Politika Maratonunun sonuçları da ilân edildi Tüm dünya gazetelerinde... Bir göz atalım:

1975-1976 yılları arasında en çok kilometre yapan büyük şöhretler...

800.000 kilometre ile Kissinger başta koşuyor... Dünya birincisi...

"Uçan politikacı" diyorlar, ünlü beziğâna...

İkinci kimdir dersiniz? Dünya listelerindeki ikinci politikacı?... Bir nefeste yüz binlerce kilometreyi yutan dev gezgin? Bunda bilinmeyecek ne var? Bizim Çağlayangil... Evet, adam resmen dünya ikincisi.. Utansın pehlivanlarımız!...

"Büyük Maraton"da ikincilik kürsüsüne çıkıp şanlı bayrağımızı direklerle çektiren, şanlı marşımızı gümbür gümbür çaldıran büyük millî kahraman... Varol!.. Vatan sana borçludur.. Şanlı diplomatik pasaportun ile bin yaşa... Tabii şanlı bavullarınla...

Ya üçüncü şampiyon?... Dünya üçüncüsü?...

Onu da iyi tanırız... Rauf Denktaş!.. Lefkoşe-Ankara-Londra-New-York arasında yaptığı gidip gelmelerin toplamı 22 dünya turu boyunca... Bir yıl içinde...

Bravo Denktaş.. Dayan Denktaş.. Zavallı Fazıl Küçük Kıbrıs'tan dışarı adım atamamış.. Ankara ve Londra hariç...

Ne yazık ki büyük yarışta dördüncülüğü kaptırmışız. Amayabancıya değil.. Yine bir din kardeşimize. Kim dersiniz Dünya Politika Maratonu dördüncüsü? Göğsündeki nişan bolluğuna bakıp "Kara Goebbels" diyebileceğimiz sayın İdi Amin... Uganda Devlet Başkanı.. O fil vücutla Afrika içinde dokuduğu mekiklerin tutarı 21 dünya turu...

Rauf Denktaş'la İdi Amin başbaşa.. Bir burun farkı ile finişte.. Tabii önde Çağlayangil.. Onun da önünde Kiss... Öpücük anlamına, Kissinger'in küçük ismi.. Ne tablo, ressamlar için!

Dünya 5.ligini Kurt Waldheim alıyor.. Yazık, kaçırıldı!.. Altıncı, ismi açıklanmayan meçhul bir Türk maratoncu... O da yüz binlerce kilometre yapmış...

Evet maraton bizim Türk akıncılarının...

Necmettin bey arasına soruyormuş Meclis'te arkadaşlarına:

"Allah insanlara bu ayakları niçin vermiş arkadaşlar?"

Türkes hemen atılıyormuş:
"Kaz adımla yürümek için: Rap, rap, rap..."

Fehim Adak sakalını sıvazlayarak cevap veriyormuş:

"Tanrı bu ayakları niçin verdi bilir misiniz?... Hac'ca gitmek için.. Yaya yapılan hac 'Hac' ekber' sayılır: Yani 10 defa hac!"

Evet durmayalım düşeriz sözüne uyarak Süleyman bey ve hükümet de koşmak hevesinde.. Ama maazallah! Koşalım derken, bir de bakmışsınız koltuktan da, her şeyden uzaklaşmışsınız.. Hiç belli olmaz. Maraton bul..

TRT

**şarkılarla
savaşıyor**

**Eserler dinlendi,
sanatçılar mimlendi, iktidarın
şikâyeti biraz olsun önlendi.**

"Saçların tarumar,
gözlerinde nem,
Ateşe benzerdin, küle
dönmüşsün,
Bir eser kalmamış eski
halinden
Yazık geçmez akçe, pula
dönmüşsün.
Hayal mi gerçek mi
gördüğüm bilmem,
Elden ele gezen güle
dönmüşsün."

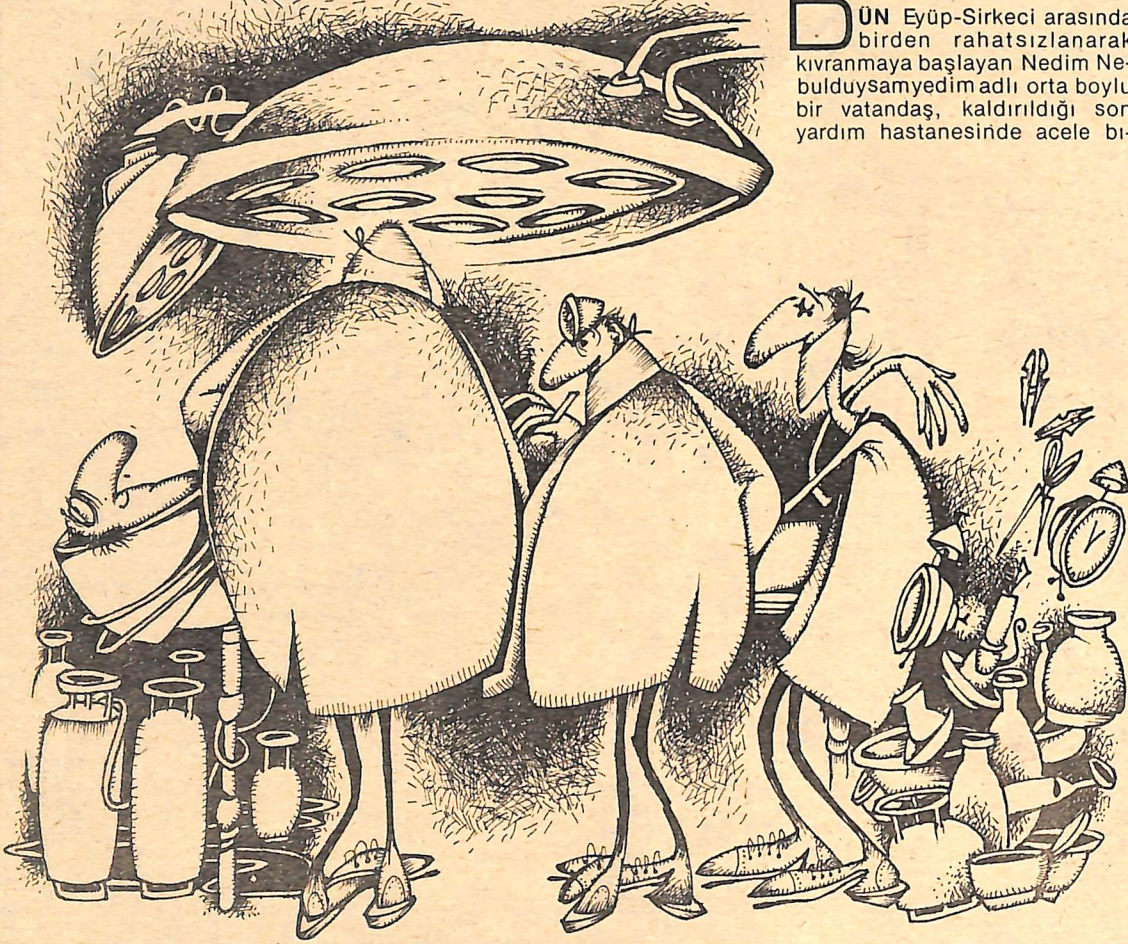

Ah Nedim, vah Nedim!.. Sor kendine: "Bu kadar şey nasıl yedim?"

DEMİREL'in çok sevdiği bu şarkıyı hayranlıkla dinleyerek haftalık olağan toplantısına başlayan TRT Denetleme Kurulu, hayalî şirketler kurarak adını ve ününü dünyaya duyuran yeğenim Yahya'nın 1969 yılında yazdığı ve bir okul yıllığında yayınladığı "Para" şiirini bes-telenmek üzere seçmiş, he-men ardından yasaklanacak şarkıların ayırımına geçmiştir.

Başta "Palavra" olmak üzere, "Zalim - Yemin - Kavg-a- Beni Siz Delirttiniz - Sen Çizdin Kaderimi - Bizler ve Sizler" şarkılarını yasaklayan kurul üyelerinden biri "Ba-kanlar televizyonda kalkınma nutukları atarken, radyodaki hanım şarkıcı Palavra, palav-ra diye bağırırsa ne olur? Memleketin huzuru ve selâ-meti bakımından hemen sus-turulur. Biz de bunu yaptık işte. Şarkı söylemek için ağı-zını açan kimlerin gocunaca-ğını düşünmek zorundadır.. Durup dururken "Beni Siz De-lirttiniz! diye yaygarayı bastı-nız mı, koalisyon ortaklarını karşınızda buldunuz demek-tir?" demiştir.

Sızan haberlere göre, "Tanrım Beni Baştan Yarat" şarkısı ele alınacak, Türkiye'le Erbakan'ın şikâyetleri in-celenerek karara bağlanacaktır.

DÜN Eyüp-Sirkeci arasında birden rahatsızlanarak kıvrınmaya başlayan Nedim Nebulduysamyedim adlı orta boylu bir vatandaş, kaldırıldığı son yardım hastanesinde acele bi-

çak altına yatırılmış ve yapılan ameliyat sonunda midesinden şunlar çıkmıştır:

TAM LİSTE

On adet büyük boy makas..
Beş adet sebze konservesi..
Altı adet çalar saat..
Kırk adet çamaşır mandalı..
Elli beş adet raptiye kutusu..
Beş adet çay takımı..
Yirmi paket Amerikan sigarası..
Üç adet İstanbul-Paris uçak bi-leti..
Beş adet poster..

İnanmazsan bunları başheki-me göster!..
Nedim'in bunları neden yedi-ği ve ameliyattan sonra ne dedi-ği gizli tutulmuş ve kendisi ka-rantinaya alınmıştır. Başka va-tandaşlara kötü örnek olmaması, pisboğazlılığı ve yiyeceği yurda yaymaması için Nedim, meçhul bir emre kadar ızgarada tutula-caktır..

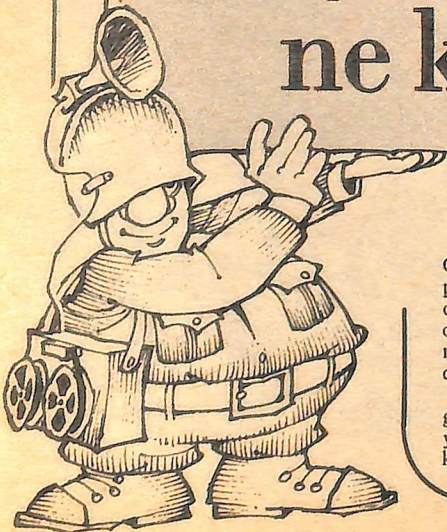
Kimin midesinden neler çıka-cakını Nedim'in midesinden çı-kanlara bakarak ayarlamaz ve bundan böyle her elinize ge-çeni ağzınıza atmamanızı ve yut-mamanızı şiddetle tavsiye ederiz..

Nedim kötü bir numunedir. Çıkan mallar bilirkişi tarafından tetkik edilmektedir.

DİKKAT: NEDİM ŞU ANDA (6-5 ÖNDE GİDİYOR; BU DÜNYA REKORUNDAN BEŞ KALEM DAHA EKSİKTİR!)

Plakçılarla kasetçiler Yenikapı' da meydan savaşı verdi:

**Araya girince
birkaç haset,
ortada
ne plak kaldı
ne kaset!**

PLAKÇILARLA kasetçiler dün sabaha karşı Plakpark Gazinosunda Nezahat Şebnem'in plağa okuduğu ve sonra kasete dol-durduğu bir parçayı mikrofonu da okuması yüzünden birbirlerine gir-mişler, iki saat yirmi beşdakika sonra da çıkmışlardır.

"İlle de Plak - Kaseti bırak" slo-ganıyle Saraçhane'den yola çıkan yüz binplakçı, "İlle de Kaset - Plağı kullanan haset" diye Sirkeci'den yü-

rüyüşe geçen kasetçiler tam Yenika-pı'da karşılaşmışlar ve iki ordu şöyle muharebe düzeni almıştır:

PLAKÇILAR
BAŞKOMUTAN: ORHAN
GEÇMEBAY:

Arkasındayüz elli bin pikap, yirmi gramafon, iki yüz bin 45'lik, yüz bin 33'lük plak, en arkada altmış bin stereo müzik dolabı, bin amplifikatör, on bin fiş.

KASETÇİLER:

BAŞKOMUTAN: HÜSEYİN
DARENENİN DAYISI:

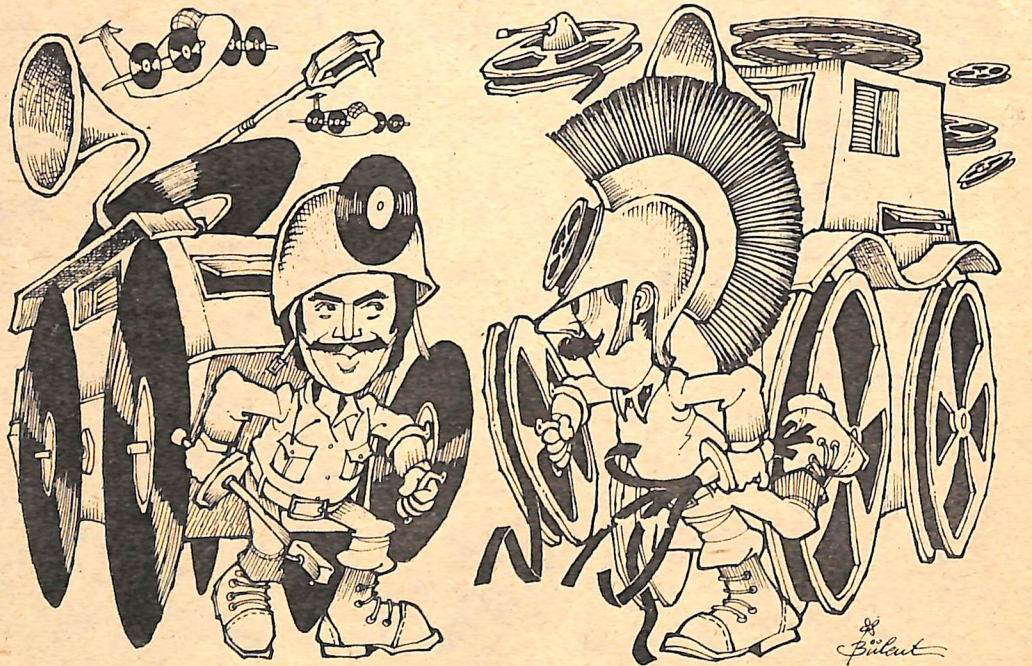
Arkasında,beş yüz bin kasetli teyp, iki yüz bin video teyp,yüz bin bant, elli bin izole bant.

Çarpışma iki tarafın da birbirine hücumu ile başlamış, binlerce pikap ve teyp çalmaya başlayınca, Yenikapı Gar Gazinosu programı duman ol-muştur. Daha sonra durum öbür ga-zinolara da sıçramış, kırılan plak ve kopan bantlar yüzünden trafik aksa-

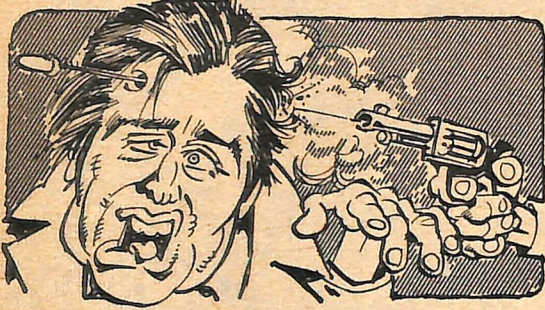
mış, yüzlerce kişi de plak ve kasetleri araklayıp toz olmuşlardır. Yaralılar, kırılmış plaklar, kopan bantlar ve kırılan kasetler! Çok acı ki, seneler sonra bile dönmeyecekler.

Şimdi her yerde plak ve kaset ka-raborsası başlayacak. Ne yaptınız? Ne diye birbirinizi kırdınız? Bu mil-letin yarısı plak çalardı,yarısı kaset; her zaman olduğu gibi araya girdi yine haset!

Fazla yazamayacağım, televizyon-da müzik var...

ASLA MAĞLUP EDİLEMEYENLER

Yazan: Kandemir KONDUK
Çizen: Bülent DÜZGİT

...DAHA SONRA 2 TANE ÇİKLET VE 3 TANE DE BOYALI GAZOZ FABRİKASI AÇAN SAYIN BAŞBAKAN!

DAHA KAHVALTIMIZI BİTİRMEYEN ZIRLA-MAYA BAŞLADI. PATLAMA AÇIYORUZ...

NEE ? ÇARŞAMBA PA-ZARINDA DURUM FELÂ-KET Mİ ? ALOO... HIZLI KONUŞ HANIM TEYZE, BAĞIR BİRAZ... ALO... ALO... VURSİL, KINTAKS...

AH GAZETECİ BEY ÖĞLÜM, AH... YAZ BUNLARI... KİMİ, KIZA ÇİMDİK ATİYOR; KİMİ, BANA KAZIK ATİYOR... HİÇ TAKAN YOK ETİKETİ... GELİP YAZ ŞU REZALETİ...

AMAN ANNEEEE...

YEMELİ BUNU YEMELİ...

AYRILMAYIN GELİYORUM...

Biraz sonra...

HAH GAZETECİ BU GALİBA...

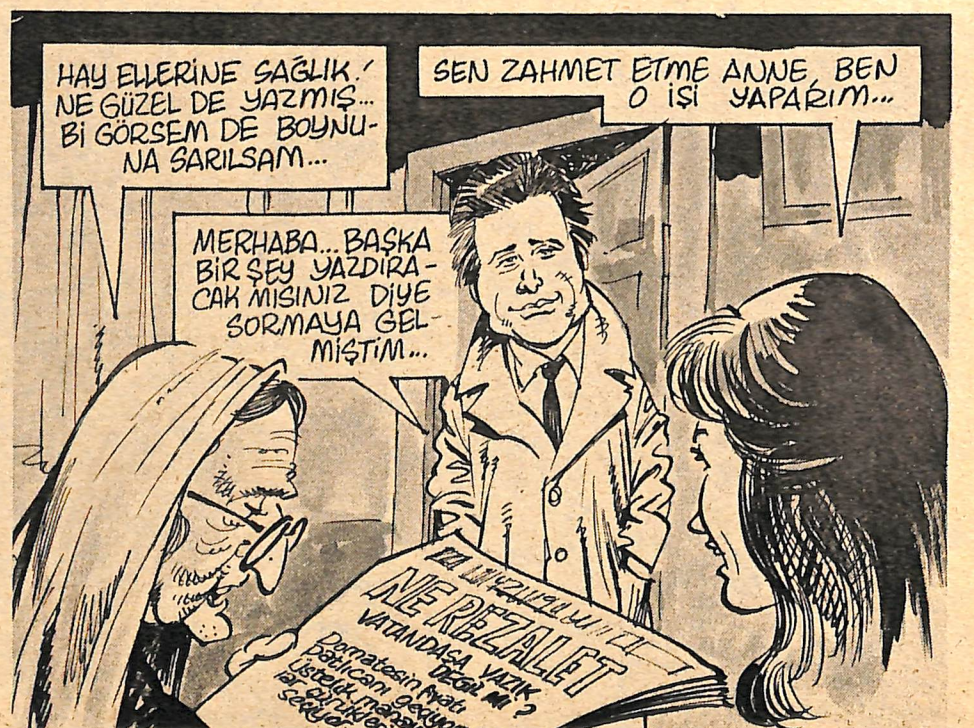
AH, VALLAYI ARDIZ GİBİ ÇOCUK. CÜNİYİT ARGİN'A BENZİYO TIPKI...

TELEFON EDEN KADIN BU OLMALI... ÖÖF... KIZI DA ÇOK HAVALI...

EVLÂDIM, ŞU FİYATLARA BAK... 11 LİRA PATLICAN, 8 LİRA KABAK... ET, DÜNYANIN PARASI... BALIK YÜREK YARASI...

ANNEM ÇOK ASABIYE-LİDİR... İKİ SATIR Bİ Şİİ YAZIN DA GÖNLÜ OL-SUN... YOKSA SİZLE GÖ-RÜSTÜRMEZ BİLLAYI...

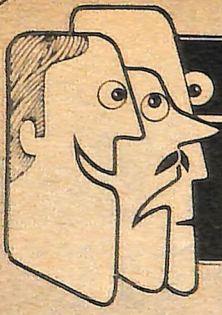
HAY ELLERİNE SAĞLIK! NE GÜZEL DE YAZMIŞ... Bİ GÖRSEM DE BOYNU-NA SARILSAM...

SEN ZAHMET ETME ANNE, BEN O İŞİ YAPARIM...

MERHABA... BAŞKA BİR ŞEY YAZDIRA-CAK MISINIZ DİYE SORMAYA GEL-MİŞTİM...

NE REZALET
VATANDASA YAZIK
Dönüşün Ayatı
Patlıcanı Geziyor
İstediği mabeyn
İstediği mabeyn

tipler

CETİN ALTAN

Baba Karpıç

TIRIL TIRIL bir ipekli ince beyaz ceket. Öyle bir beyazlık ki, hiç oir deterjan reklâmı yanına yaklaşamaz. O bu beyaz ceket içinde bir lokanta sahibi olarak değil, tabasını müşterilerinin meydana getirdiği bir garsonlar imparatoru olarak dolaydı.

Yaşlılığın verdiği uzunca boyuna yakışan hafif kamburluk, canı istediği zaman gösterdiği, imbiğin geçmiş bir kibarlıkla, incelik ve bir diplomat dikkati keskinliğinde, herkesin değerine göre ayarladığı selâm ve ilgisiyle Baba Karpıç, o dönem Ankara'sının, politika pazarı dışındaki en önemli niy-rengi noktasıydı.

Bakanlar onun ikramlarından manevî bir zevk duyar, milletvekilleri onun yakınlığından siyasal merdivendeki payelerini değerlendirirlerdi. Yabancı gazeteciler Türkiye'ye ait anılarında Baba Karpıç'e birkaç sayfa ayırır, büyükelçiler Baba Karpıç'e armağanlar gönderirlerdi.

Karpıç lokantasının firma vitrinini süsleyen kalburüstü müşteriler arasında, bir de lokantaya onlardan çok daha devamlı içkici ufaklıklar vardı; parasız yazarlar, genç gazeteciler, sanatçı ayaklarındaki bohemler, ehli keyifli memurlar... Baba Karpıç onlarla yarı öğretmen - öğrenci, yarı patron - müşteri, yarı da dost ilişkisi içindeydi. Bu özel takıma "hesap kâğıtlarında, fazla yüklenilmemesi için, el altından emir vermiş olduğu gelirdi kulağı-mıza. Özel takımdan barmenlerle şefler ve kıdemli garsonlar sorumluydu. Veresiyelerin hududunu onlar tayin ederler, bazen de ceplerinden sevdiklerine usulca borç verirdi.

Karpıç lokantasının yazla-riyle kışları birbirinden değışikti. Yaz akşamlarında beyaz

örtülü masalar, bir sayfiye serinliği kokan yeşil çimli, ağaçlı lükstrumlu geniş bahçede hazırlanırdı.

Bahçeye girerken kapalı salonun pencereleri önündeki dans pistinin duvara yakın kıyısında orkestra çalardı; yemek saatlerinde hafif müzik, yemekten sonra dans müziği...

Ve Amerikan bar da bahçeye açılan kapının on, on beş adım ötesindeydi. Barın önünde üç-beş masa dururdu. Bu masalarda yemek yenmez, sadece içki içilirdi. Özel takımın her akşam toplandığı değışmez liman burasıydı.

Öğle yemekleri, bahçe çok sıcak olduğu için, yazın da kapalı salonda yenirdi. Bahçenin tadı sadece akşamlar içindi. Ama Amerikan bar, öğle içkicilerini de yine bahçenin başında kabıl ederdi. Öğleyle akşam arasında yer değıştirmezdi.

Kışın geldiğini, barın içeri taşınmasından anlardık. Nasıl ki yazın geldiğini de dışarı çıkmasından... Bu değışiklik özel takımın her yıl iki kez tattığı bir mevsimler ölçüsüydu. Yaz geldi diye sevine sevine dışarı çıkar, kış geldi diye ürpere ürpere içeri girerdik. O tarihlerde çok uzun başlıklı ve tek dizeli bir şaka şiiri yazmıştım. Başlık şöyleydi: "Ankara'da yaşayan genç bir gazetecinin hayatını anlatan uzun öykü" ve dize de şuydu: "Kışın içerde içeriz, yazın dışarda."

KİMLER gelmezdi ki Karpıç'ın Amerikan barına? Akagündüz, Nurettin Artam, Fethi Giray, Suphi Taşhan, Mehmet Kemal, İlhami Soysal, Sinasi Nahit, Ahmet Muhip, Baki Süha, İlhan Taras, Vedat Gürtin, Feridun Fazıl,

Münir Müeyyet, Selâmi İzzet, İsmet Hulusi, Yavuz Abadan, Nusret Hızır, Cüneyt Arcayürek, Mekki Sait, Avukat Şefik, Çerkez Tanık, v.s...

Genellikle rakı ve votka içilirdi. Doğan Nadi Ankara'ya gelmişse, o tarihte, viskiyi sadece o içerdii. Nadir Nadi ise geldiği zaman ayakta bira içerdii. Biz onlara uzaktan kuyruklu yıldızlara bakar gibi bakardık; hatırımızı sorup yanlarına davet ettikleri zaman da, büyük mutluluk duyardık. Bir hafta boyunca da arkadaşlarla konuşurken, biçimine getirip getirip:

- Dün Doğan Nadi'yle beraberken...

- Önceki gün Nadir beyle içki içerken...

Diye laf arasında boyuna adlarını geçirirdik.

Onlar meslekteki önem ve ünümüzün değışmiyen en güçlü payandalarıydı.

Barmen İsmet'le Nazım, özel takımın sade içki servisini yapmaz, muhasebesini de tutarlardı.

Bazen özel takımdan biri içerdeki salonda, yahut bahçede yemek yemiye giderdi. Kimsenin kimseyi yemeğe davet edecek hali olmadığı için de lokantaya doğru sıyrılış gayet ustaca yapılırdı.

- Çocuklar, kusura bakmayın, içerde birini bekleyeceğim, gibilerden...

Sohbet konuları eski anılar, patron şikâyetleri ve edebiyattı. Siyaset konuşmak prensip

olarak yasaktı. Hatta bir ara siyasetten kim konuşursa, ondan yirmi beş kuruş ceza al-mıya karar vermiştik. Ama cezanın ömrü çok kısa olmuştu. Kafayı çekerken efkârlananlar:

- Arkadaşlar, işte yirmi beşi bastırıyorum, başbakana ver-iştirceğim, diyorlardı.

Aramızda kıdemli solcular olduğu halde, sağ-sol pek konuşulmazdı. Herkes herkesin eğilimini bilir, ama üstüne gitmezdi. Üstelik solculuk o çevreler için Türkiye'nin henüz anlayamadığı, ama büyük değeri olan bir dünya görüşüydu. İktidar kodamanları bile o çevrede solcu olduklarını bildikleri kişilerle şakalaşır, sonradan örneklerini çok gördüğümüz türden, katılık ve hırtlık etmezlerdi...

Özel takımdan biri, kırk yılda bir karısıyla beyaz masalı bölgeye geldiği zaman Baba Karpıç bir bakan muamelesi yapardı ona; bazen bir çanak havyar, bazen bir sepet meyve ikram ederdi. Ve masanın yanına kadar gelip hanımın hatı-rını sorardı.

Bu incelik nasıl hoşnut ederdi Amerikan barın sürekli, ama parasız müşterilerini. Eşlerinin yanında bayağı gururlanırlardı.

AMERİKALILARIN Türkiye'ye gelmeye başladıkları yıllardı. Çavuşundan al-bayına kadar hepsi Karpıç'e da-

danmıştı. Kendilerine özgü şaplaklı kahkahalı hızlı dost-luklarla sempati kazanmaya çalışıyorlardı.

Böyle şakacı Amerikan al-baylarından biri, Baba Karpıç'ten yirmi beş kuruşluk havyar istemişti.

Baba Karpıç de marul yapraklarıyla donatılmış buz dolu bir kâsenin ortasına bir tek si-yah havyar boncuğu oturarak masaya göndermişti.

Albay pek neşelenmişti bu karşılıklı şakalaşmadan. Ve bir bin lira vermişti Karpıç'e, yirmi beş kuruşluk hesabı alması için...

Az sonra bin liranın üstü dört garsonun elinde dört tep-siyi dolduran silme bozuk pa-rayla geldi.

Baba Karpıç, yirmi beş kuruşluk hesap için verilen bin lirayı, herkesi seferber ederek bankalarda bozuk paraya çevirtmiş ve binliğin üstünü dört tepsi halinde göndermişti A-merikalıya...

Baba Karpıç şakaдан anlı-yan, ama altında kalmayan adamdı...

Bir seferinde de yine bir tanıdığının masasına bir sepet meyve yollamıştı. Karpıç'in meyve sepetleri bazı lüks lo-kantaların kapı kıyılarında du-ran görkemli sepetlerdendi.

Adam da Karpıç'in kibarlı-ğına karşı biraz çiğ düşen bir sıvanmayla, beleştan bulduk hemen dayanalım, gibilerden yumulmuştu sepete.

Az sonra Baba Karpıç, tanıdığının yanına geldi, o kırık Türkçesiyle ve herkesin duya-cağı biçimde:

- Mecbur değil sen, hepsini yemeye, dedi.

Müşteriler gülmiye başla-dılar. Adam ise ellerinde ar-mutlar, şeftaliler, şişkin avur-tlarıyla suçüstü yakalanmış gi-bi:

- Oooo! Yooo! Hooo! gibi

sesler çıkariyordu.

Bir gün havayı bir ozan ge-rinir gibi yürüyerek girmişti ye-mek salonuna. Kimseye önem vermiyen bir dağ bulutu yük-sekliğinde sağa sola bakınıp bir masaya oturdu. İsteksiz gözlerle listeye şöyle bir baktı ve garsona:

- Sen bana bir beyin salata-sı getir bakayım, dedi.

Baba Karpıç, havayı ozanla-rı, beyaz masalı salonda işi meyhane usulü bir beyin sala-tasıyla idare etmeye alıştırmak niyetinde değildi.

Garson mutfağa gitti, geri döndü:

- Beyin salatası yokmuş e-fendim, dedi.

Ozan bozuldu, tepeden te-peden söylenmeye başladı:

- Ne biçim lokanta bu? Na-sıl olmaz beyin salatası?... Be-nim canım beyin salatası iste-di. Bulun bana bir beyin sala-tası... Yakışır mı koskoca Kar-pıç'e beyin salatasının olma-ması...

Böyle anlarda Karpıç orta-lardan kaybolurdu. Bu kez hızlı hızla ozanın masasına yürüdü:

- Ne söylediniz büyük şair?

- Bir beyin salata.

- Yok bugün beyin salata.

- Nasıl olur da olmaz, kos-

koca lokantada? Hiç yakıştıra-madım.

Baba Karpıç:

- Allahın sana vermediği şey, burada nerden olsun? de-di...

Havayı ozan uzun süre uğ-rayamadı Karpıç'e...

BABA Karpıç için, kimin ne olacağını İsmet Paşa'dan önce bilen adam, derlerdi. Kime iltifat dozunu artırırsa, o gerçekten de bir şeyler olurdu.

Bu nedenle bazı siyasetçi-lerle yüksek memurlar Karpıç'ten yakınlık bekler, yakınlık görenler de renkli düşler kurar-lardı.

Gençliğinde herhalde kim-senin görmediği şeyleri gör-müş geçirmiş, Ankara ortamı-nı iyi tanıyan bir insan sarra-fıydı Baba Karpıç. Sevimliliği-ni de, otoritesini de, kişiliğini de buna borçluydu.

Hastalandığı zaman Aka-gündüz'le kendisini evinde zi-yarete gittik.

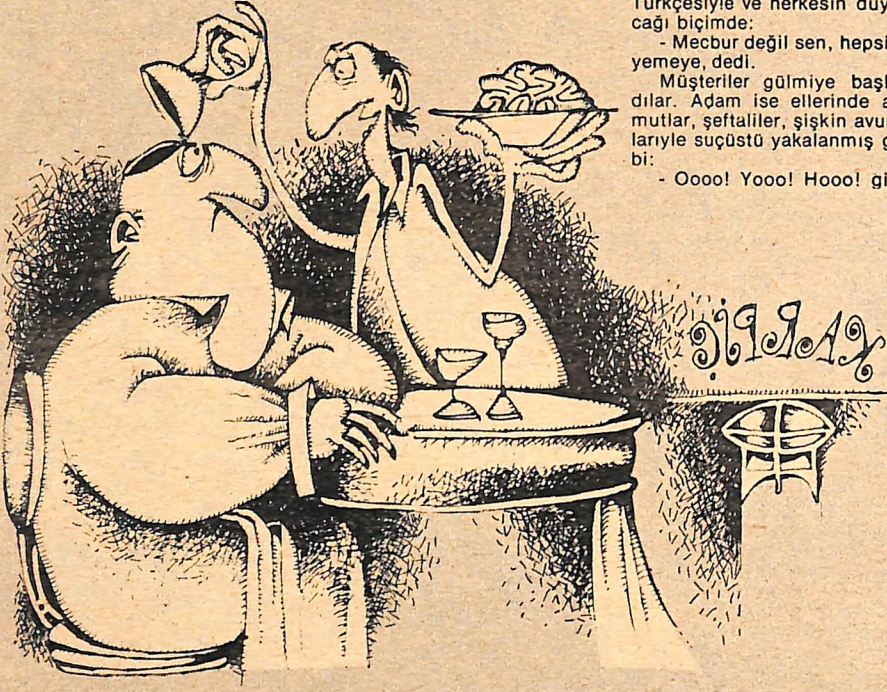
Tertemiz bir yataкта yatı-yordu. Bize vişne likörü ver-melerini söyledi:

- Elimle yapmıştım bunu, dedi.

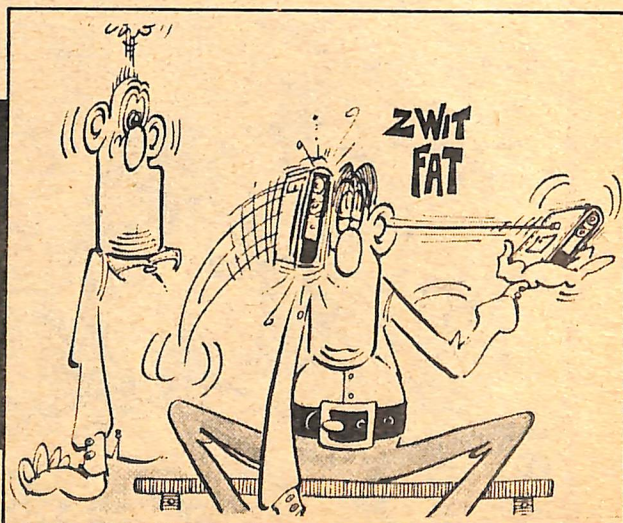
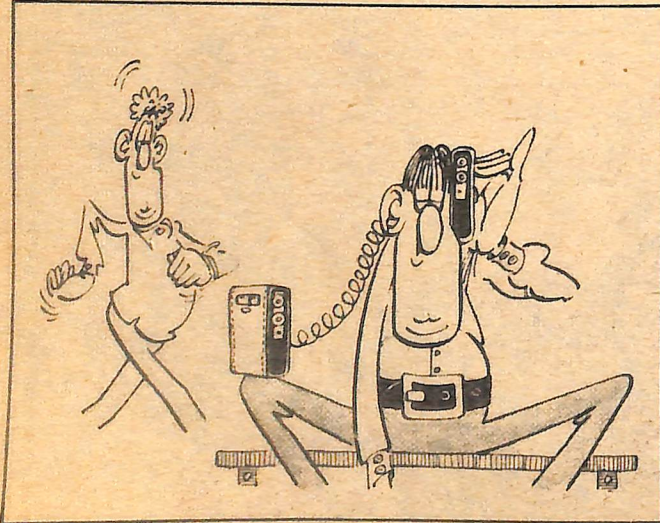
Ayrılırken yatağında zar-zor doğruldu, kucaklaştık, öpüş-tük. Buruşuk yanaklarından iki damla yaş süzülüyordu.

Yakınlarına son sözü de şu olmuş:

- Ne yaparsanız yapın, bar-dakilere dokunmayın. En has olanlar, onlardır...

İYİ BİR DİNLEYİCİ...

EKSTRA**Çarşaf****Çerkesli
Hasan
feryat
ediyor:**Yazan:
Süavi SÜALP
Çizen:
Nehar TÜBLEK

"Geldik Almanya'dan görmeye köyümüzü, gümrükte geçirdik 18 günümüzü"

— GEÇEN İZİNE GELİŞİMDE BENİ
GÜNLERCE BEKLETİRSİN HA!...

ALMANYA' da işçi olarak çalışan Hasan Feryat adındaki vatandaş, kan ter içinde tam on sekiz gününü gümrük kapısında geçirdikten sonra ve izinin bitmesine iki gün kala ancak gümrük muayenesi bitirilerek salıverilmiş, fakat Hasan, köyüne varamadan izni bitmiştir..

HASAN NE DİYOR?

Ne desin?... Allah diyor ve ilâve ediyor: "Ağabey, ben kendim bilhassa ailemilen ve de bizzat kendim olarak ve de iki yavrum olan Hüseyin ve Aslı ile birlikte senelik iznim olan yirmi günü bir şöyle rahat olarak anam ve de babamla geçirmek bahanesiyle melmekete girmek üzereyken üzerimize atılan beş kadar gümrükçünün yüzünden burada on sekiz gündür şeytmiş bulunuyoruk. Ve de her tarafımız didik didik arandığı gibi arabamızın içinde çok fena halde sefalet olduk... Çocuklar gızamık çıkardığı gibi, bizim Kezban da ikiz doğurdu... Getirdiğimiz beş teyp, on yedi pigap ve de sekiz televizyonu müsamere ettiler. Bu ne dimektir?..

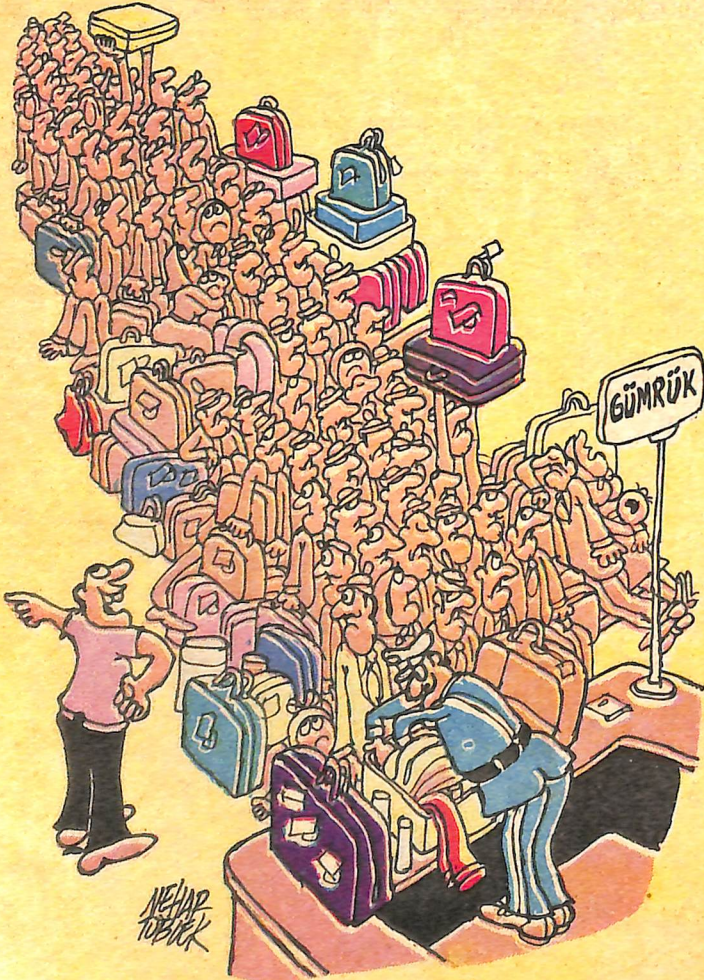
Hem melmekete döviz getiriyok, hem de itilik - kakılıyok.. Anamın-bubamın elini öpmeden dönyöm. Bir şey değel ikizlere pistörize süt bulamadım, ona yanıyom..."

GÜMRÜKÇÜ NİYAZI DEDI Kİ...

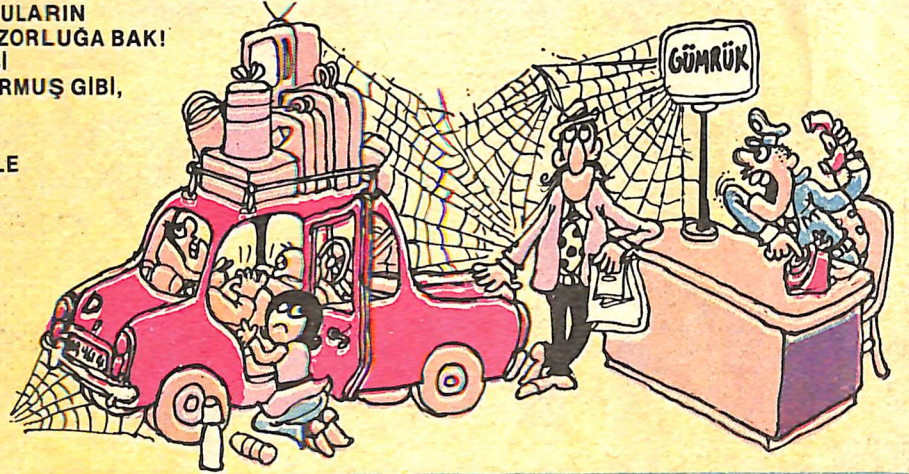
"Vazifemizi yapıyoruz. Ne bulursak kapiyoruz. Yurda kaçak mal giremez. Getir dediysek, otuz televizyon mu getir dedik? Mevzuat açıktır: Bunca malın yarısını hoşafılamıyankaçıktır! Versinler gümrüğünü yoksa sıkırsız adamın ümüğü... Şu anda gümrük kapısında on bin işçi giriş için bekliyor... Bizi gören geçer, göremiyen akla kararı seçer..."

TAVSİYEMİZ

Gümrük kapılarından geçemeyen işçilerimize arka kapıyı tavsiye ederiz... Oradan içeri dalsınlar. Dalar dalmaz da gazlasınlar. Yollar biraz virajlıdır. Anana kavuşacağım derken, mevlâna kavuşursun erken erken. Das Viben Anadolu der elektrichen morten! Tamam mı?

— İZİNLERİNİ GÜMRÜKTE GEÇİRENLERİN
UÇAĞI ŞİMDİ KALKIYOR!...

— ŞU YOLCULARIN
ÇIKARDIĞI ZORLUGA BAK!
GÜMRÜK İŞİ
YETİŞMİYORMUŞ GİBİ,
BİR DE
KARISININ
DOĞUMUYLE
UGRAŞ

— SENİ KUTLARIM HEMŞERİM! NE ARABANDA, NE BAVULLARINDA,
NE DE ÜSTÜNDE GÜMRÜĞE TABİ EŞYA ÇIKMADI!...

Bu sezon yapıyoruz damping

KAMPİNGİN ÖZEL TANITIMI:

Kamping, hiçbir bina olmayan, kırılık, açıklık, saçıklık, deniz kenarı, kıyı, sahil ve buna dahil yerlerde, çadır, çadırsız, kadınlı, kadınsız, ailecek veya tek kişinin kurduğu ve vahşî tabiatla boğazlaştığı, yılan, çıyan, haşarat, vahşî hayvanların bol bulunduğu, kamu yararına açık yerlerde yapılan genel veya özel iskân sahalarıdır...

(Bu tarif, Kamping Genel Müdürü Arif tarafından yapılmıştır).

KAMPİNG TÜRLERİ:

TURİSTİK KAMPİNG - Otellerde soyulmamak ve sadece ot yiyerek ve vahşî tabiatın kucagında, etraftaki bahçelerden geçinerek avantadan tatilini geçiren tüm yabancı ve bilhassa arabalı turistlerin kurduğu kampinglerdir.

AİLE KAMPİNGİ - Bir kamyon veya otobüs dolusu insanın deniz kenarlarına hücum ederek, yerli halkı oradan sürerek yerleştiği, açıkta yatığı ve ortalığı birbirine kattığı, yatak çarşafından barakaya kadar kurulan acayip görünümlü kampinglerdir. Bu kampingler mevsim sonunda ilçe ve site haline gelir...

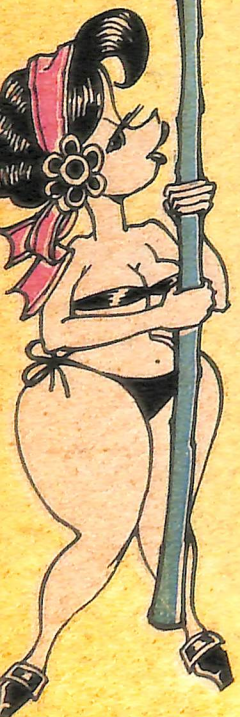
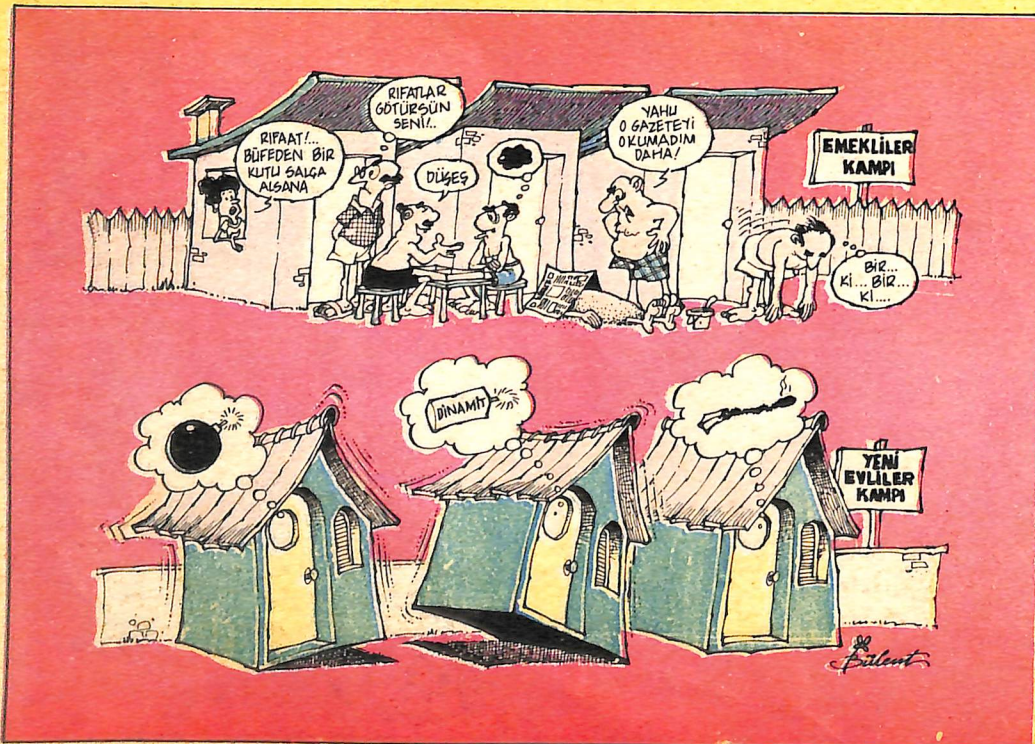
ÖZEL KAMPİNGLER - Başkalarının kendilerini rahatsız etmemeleri için kurulmuş, muntazam yapılı, bütün özel ve de tüzel kuruluşların sülâ-

lâleri için kurdukları ve avantadan ve bütçeden ayarladıkları beş kampinglerdir.. Sahillerin yüzde yirmisini bunlar araklamıştır... Bunlardan biri de İETT kampıdır - Burda elektrik yanmadığı halde, yüzde yirmi zamlıdır.

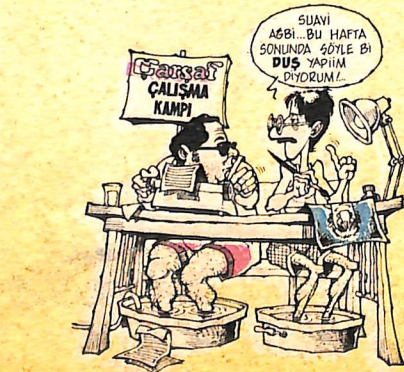
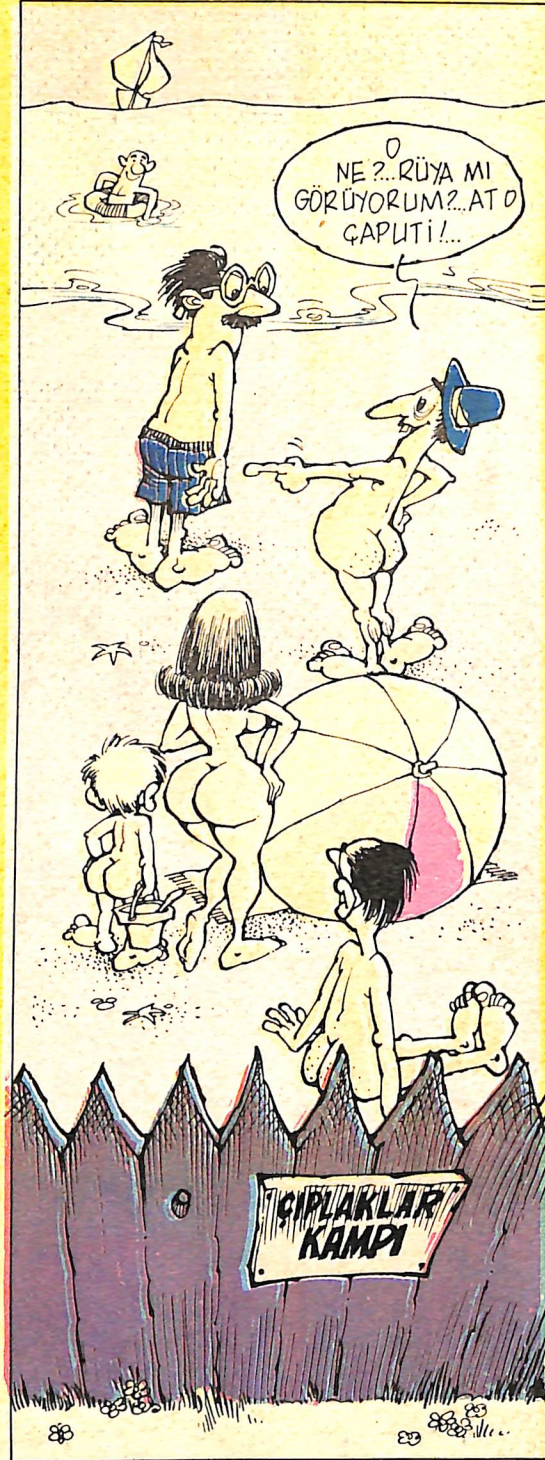
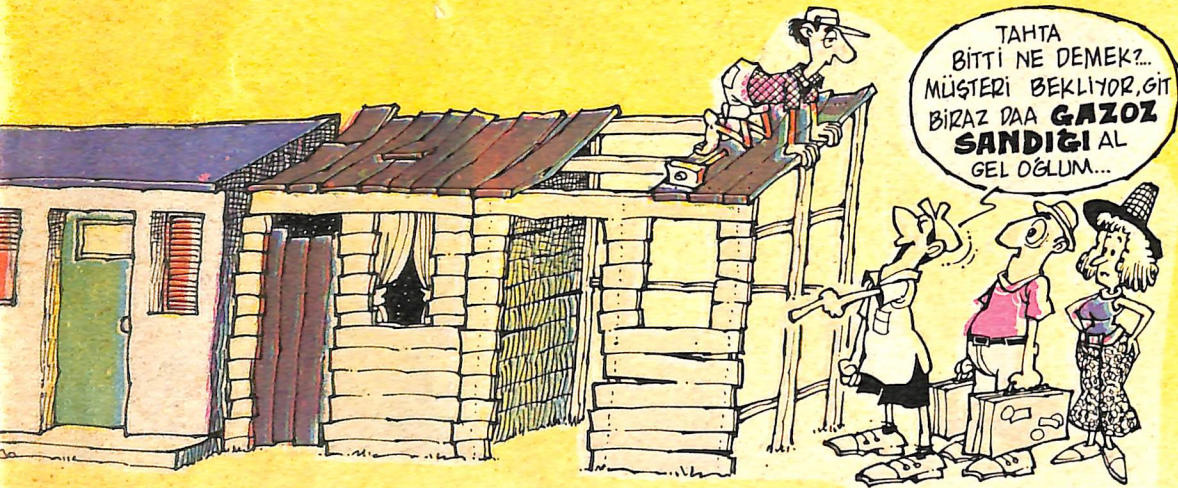
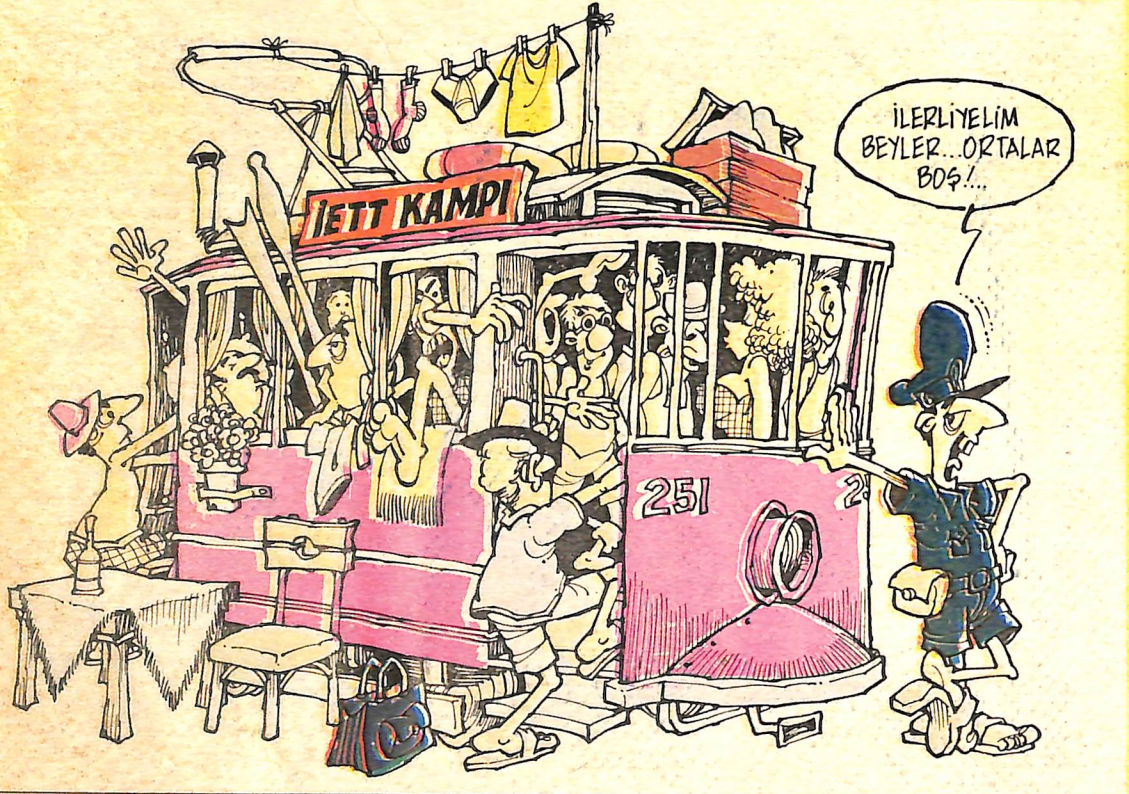
KOMANDATEN KAMPİNGLER - Zayıf bünyeli, fakat azimli birtakım delikanlıların bir kuru fasulye ve pilava yatırılarak, dağlarda kurulmuş ve vahşî tabiatın içinde daha vahşileşmeleri için çalıştırıldıkları kamplardır. Civarından geçmek tehlikeli ve yasaktır...

ÇIPLAKLAR KAMPİ - Giymekten çok soyunmaktan hoşlanan, Adem Baba'ya tapan, her yerde üstündekileri atan, açık bulduğu yerlerde yatan, enternasyonal giriş ve çıkış kartı taşıyan, bir demet maydanozla on sene yaşayan panhümanist kişilerin oluşturduğu kamplardır. Bunlara "Nüdist" de denir... Üstünde çaput veya kaput bulunanlar bu kamplara katıyen giremez. Parola: "GİRER GİRMEZ SOYUN HA!"

NOT - BUNLARDAN BAŞKA ESİR KAMPİ - CÜZZAM KAMPİ - UYUZ KAMPİ - CASUS KAMPİ GİBİ HOŞ OLMAYAN KAMPLAR DA VARDIR. FAKAT BUNLAR SAFADAN ÇOK CEFAYA HİZMET EDERLER. BU KAMPLARA PEK GİRMEYİNİZ, HAYATINIZ KAYAR.

2. hedefimiz olsun KAMPING!...

Yazan:
Süavi
SUALP

Çizen:
Bülent
ARABACIOĞLU

Herkesin
kokusu
sonradan
çıkıyor!

Önce bir bardak limon kolonyası için, sonra...

Kendi kokunuzu kendiniz seçin!..

KOKULAR insanın karakteri-
nin aynasıdır. Bu yüzden insan-
nın terini sık sık silmesi ve ne tarz
koktuğunu bilmesi şarttır. Kimin na-
sıl koktuğu, yaptığı işten ve çıkardığı
dışten belli olur. Şimdi ufak ufak bu
konuyu kokutalım:

MEMURLAR - Genellikle, evrak,
kopyakalemi, alınteri, halk otobüsü,
çarşı-pazar kokarlar. Arada bir li-
mon kolonyası da koktukları olur...

İŞÇİLER - Demir tozu, pas, talaş,
kuru fasulye, ambar, tahin helvası,
ekmek, çimento, harç, biraz inek,
biraz da çoban kolonyası kokar.

DOKTORLAR - Antiseptik, asit-
borik, tentürdiyot, ilaç, pansuman,
idofil pamuk, oksijen ve hemşire ko-
karlar... Kolonya kokusu doktorlar-
da belli olmaz.

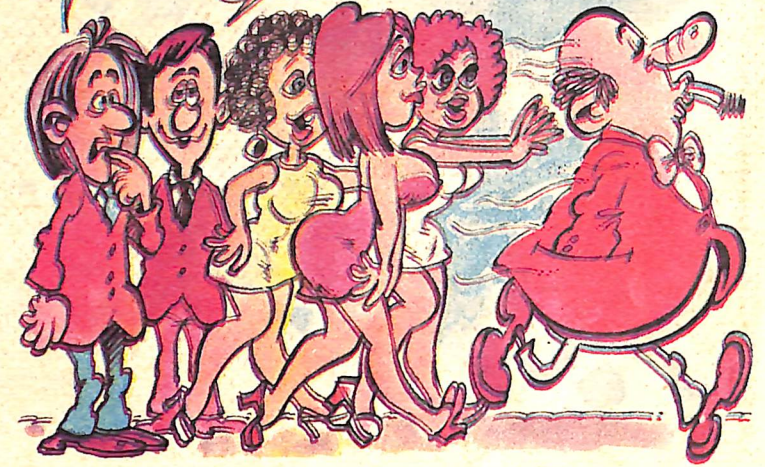
AVUKATLAR - Mahkeme, di-
lekçe, icra dosyası, hapishane, du-
ruşma, temyiz lâyihası, boşanma da-
vası kokarlar ve adamı da bu kokula-
rın içine sokarlar.

POLİTİKACILAR - Sandık, oy,
meclis sonrası, orası-burası, yolluk,
ziyafet, merasim, kokteyl, seyahat,
bol bol vaad, diplomat sigarası ve
böbrek ızgarası kokarlar... Sürdük-
leri koku çeşitlidir. Tuttukları parti-
ye göre değişir... AP'liler çoban,
CHP'liler akşam güneşi, MSP'liler
hacıyağı, MHP'liler kurt çiçeği, DP'-
liler leylak, MGP'liler ise ıtır kokarlar.

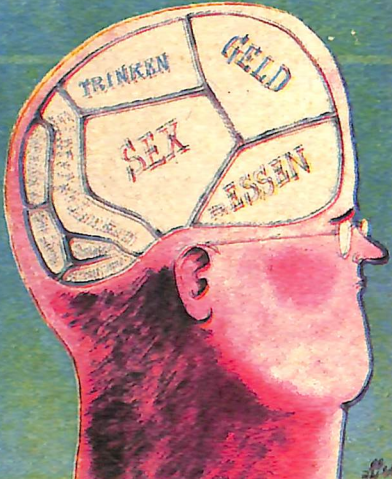
SPORCULAR - Bütün sporcula-
rın müşterek kokusu, formsuzluk ad-
lı bir losyondur.. Bu losyonu Avru-
pa'ya yaptıkları gezi ve spor temas-
larında kaçak olarak bol bol alırlar...
Futbolcuların ayrıca "Gece Kadını",
"Dansöz Aşkı" gibi kokuları çok kul-
landıkları bilinir. Bu mevsimde sür-
dükleri koku bilhassa "Transfer
Günleri" adlı çok pahalı bir losyon-
dur.

NORMAL VATANDAŞLAR -
Zam, pahalılık, geçim sıkıntısı tü-
ründen ucuz kokularla birbirinin ko-
kusunu duymadan idare edip gider-
ler. Zaten kimin kokusunun daha
keskin olduğu bu kadar koku arasın-
da kaynar.

NE ÖZELLİĞİ
VAR BU HE-
RİFİN YAHU? PARA
KOKUYOR.

Nebelspalter

Batı'ya açılan Çarşaf penceresi

DERGINIZ ÇARŞAF tarafından
düzenlenen 1. Uluslararası Karika-
tür Yarışması, Batı mizah basınında
geniş yer almış ve yankı uyandırmıştır.

İsviçre'de 1875'ten beri yayınlanan Av-
rupa'nın yüksek tirajlı mizah dergile-
rinden NEBELSPALTER, 22 haziran
tarihli sayısında Türk mizahına, yarış-

maya ve ÇARŞAF'a iki sayfa ayırarak
geniş bilgi vermiştir.

Yarışmamıza katılan ve mansiyon
alan İsviçreli karikatürcü Jüsp, "BİR
YARIŞMANIN ARDINDAN" başlıklı
yazısında özetle şöyle demektedir:

"Yayın hayatına 250.000'lik bir ti-
rajla giren Çarşaf dergisi, Türkiye'nin
dört büyük mizah dergisinden biri. Ay-
nı zamanda ülkenin en büyük günlük
gazetesi "HÜRRİYET"i de çıkaran
HÜRRİYET - Holding tarafından ya-
yınlanan Çarşaf'ın, henüz 27 haftalık
bir ömrü var. Derginin genç yönetici-
leri, yeni yollar açmak ve dış ülkelerle
yakın bağlar kurmak amacına yönelik
çalışıyorlar. Düzenledikleri yarışma da
böyle bir girişim.

"Türkiye karikatüre hayli ilgi gös-
teren bir ülke. Karikatürcüler burada
büyük yakınlık ve sevgi gördüler. Ülke-
nin profesyonel karikatürist sayısı 400-
500 arasında. Bundan başka, binlerce
amatör çizer var. Çizgi-güldürü sanatı-
na böylesine düşkün bir ülkede, bu tip
bir yarışmanın basın, radyo ve televiz-
yonda büyük yankı oluşturmaya şa-
şmamak gerek. Konuk yabancı karika-
türcüler, Türkiye'de gittikleri her yer-
de büyük ilgi gördüler.

"Çarşaf'ın yarışma sergisi de 1974
yılında kurulan İstanbul Karikatür
Müzesi salonunda açıldı. Açılış kok-
teylinde yarışmada derece alanların
adları açıklandı, ödüller sahiplerine
verildi..."

Çarşaf

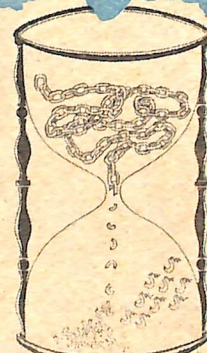

3. Preis: Mustafa İzzet
Mit einer Auflage von rund 250.000 ist "Çarşaf" eine der vier bedeutendsten türkischen Humor-Zeitschriften. Als Verlag zeichnet die Hürriyet-Holding, welche auch die grosse, unabhängige Tageszeitung "Hürriyet" herausgibt. Dieser Zeitungs-Verlag druckt zwei Drittel des nationalen Inseratenvolumens und ist in der bescheidenen Lage, der Nachfrage nach Inseratenraum oft nicht genügen zu können!

"Çarşaf" ist heute erst 27 Wochen alt. Die junge dynamische Redaktion versucht, neue Wege zu beschreiten und ist bestrebt, engen Kontakt auch mit dem Ausland zu pflegen. Aus diesem Grund hat "Çarşaf" dieses Jahr einen internationalen Karikatur-Wettbewerb ausgeschrieben. Eine Gruppe von europäischen Karikaturisten wurde ausserdem eingeladen, vier Tage in Istanbul Gäste der Wochenzeitschrift zu sein.

Die Türkei ist eine karikaturfreundige Nation und Cartoonisten geniessen hier grosses Ansehen. (Erläutert man irgendwo von der Anwesenheit namhafter Karikaturisten, sind gleich Leute da, die um ein Autogramm bitten.) Die Zahl der professionellen Karikaturisten hierzulande wird mit 400 bis 500 angegeben; daneben gibt es Heerschaaren von Amateuren. Es ist also nicht verwunderlich, dass dieser Anlass bei Fernsehern, Radio und Presse ein gutes Echo fand. Die ausländischen Gäste erfreuten sich dabei besonderer Beachtung und wurden mit der den Türken eigenen Grosszügigkeit und Herzlichkeit behandelt. Neben offiziellen Empfängen, Interviews usw. blieb viel Zeit für geselliges Zusammensein mit türkischen Kollegen und Begegnungen Istanbul Interessanter Sehenswürdigkeiten.

Im Jahre 1974 beschloss man hier, ein Karikatur-Museum zu errichten, und heute ist der einheitlich gehaltene Bau schon so weit gediehen, dass die Ausstellung der zum "Çarşaf"-Wettbewerb eingereichten Arbeiten in diesen Räumen stattfinden konnte. Anlässlich der 1. Preis am 8. Juni wurden folgende Preise ver-

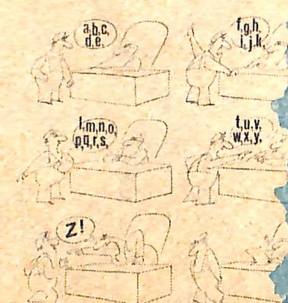
2. Preis: Lucio Trojano

Auf der Dachterrasse des Hürriyet Buildings stehen sich v. l. n. r. die Karikaturisten Nebel (Türkei), Alexander Kitz (Jugoslawien), Lucio Trojano (Italien), Jüsp und Jean Pouzet (Frankreich). Im Hintergrund die Hagia Sophia

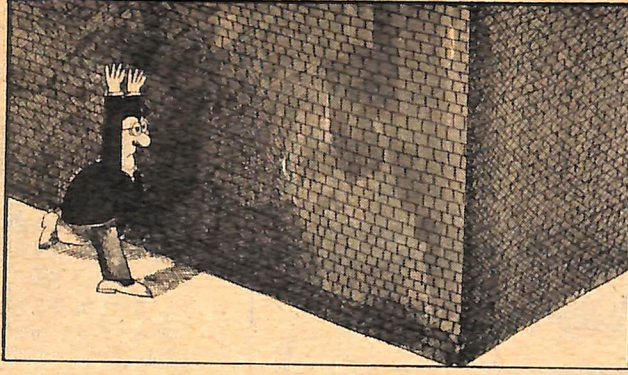
Stojan Dukov

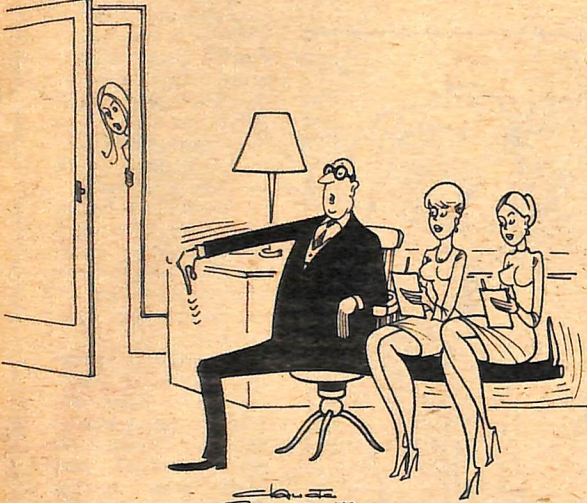
Janet Voljevic

Çarşaf 1976'dan seçmeler

1976 Çarşaf Uluslararası
1. Karikatür Yarışmasına
gönderilen karikatürleri
yayınlamaya bu hafta
da devam ediyoruz.

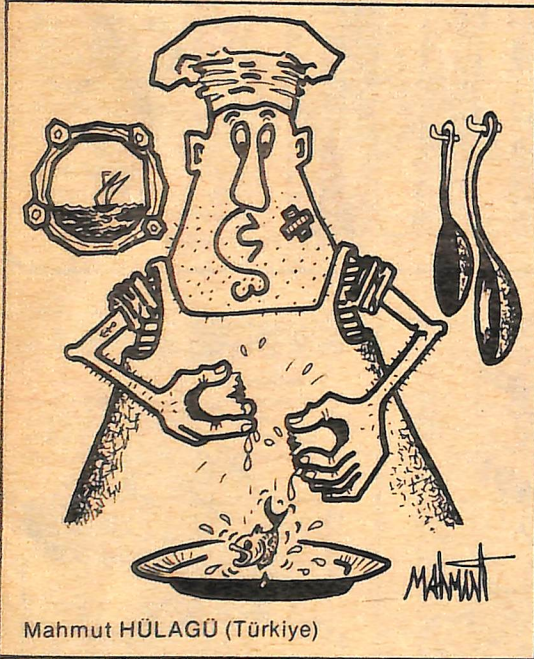
Miodrag VELICKOVIC (Yugoslavya)

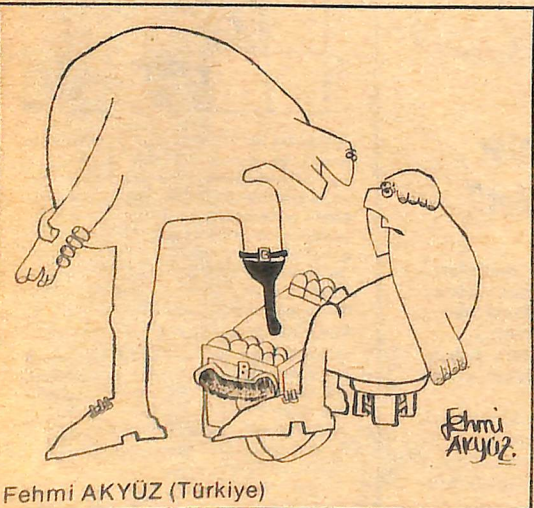
Claude REYNAUD (Fransa)

Mehmet KULAÇ (Türkiye)

Mahmut HÜLAGÜ (Türkiye)

Fehmi AKYÜZ (Türkiye)

Vasil HRISTOPULO (Yunanistan)

ÇARŞAMBA PAZARI

Yazan:
Hikmet FERİDUN ES

Büyük Yahya Kemal'den unutulmaz inciler

BİR öğretmen arkadaş, derste öğrencisine sormuş:
-Bana Yahya Kemal'den birkaç mısra okur musunuz?
Çocuk okumaya başlamış:
"Hayalimde sen varsın hâlâ...
O mesut günlerimizi unutma,
hatırla!..."

Öğretmen şaşırmış... Yahya Kemal'in böyle bir şiirini hatırlayamamış... Üstelik de Yahya Kemal üzerine kitaplar yazmış bir edebiyatçı...
-Oğlum... Ben hatırlayamadım... Yahya Kemal mi bu?..
-Tamam hocam... Ta kendisi... Yahya Kemal... Bakınız devam ediyim:

"Bilmem şimdi neredesin?
Hangi çelik kasadasın?
Hiçkırıklar durmaz ki, sen bana gelmeyince.
Herkes seni arıyor yana yana.
Napoleon ne kadar da haklı imiş.
1969'da gene para, para, para!..."

Süleyman bey için bir kibrit çakın

KIBRİTİNİZ VAR MI?... Kibritiniz?
Varsa ne duruyorsunuz?... Çakın bir tane! Beşiktaş'a mı?... Fenerbahçe'ye mi?... Galatasaray'a mı?... İsterseniz onlara da birer kibrit çakabilirsiniz... Ama asıl kibriti Süleyman bey ve arkadaşları için çakmanız gerekir...

Malum, şimdi moda... Darda olan ahbab, işleri iyi gitmeyen kuru luşa, maçıları kötü giden kulübe: "Yahu... Şuna bir kibrit çak!..." diyorlar... Eskiden işler iyi gitsin diye evliyalara mum yakılırdı. Şimdi mum çok pahalı olduğu için, ancak kibrit çakabiliyoruz...

Aksiliğe bakınız, bizim kibritler de çakarılmaz cinsinden... Çak çak, alevlenmiyor kâfirler... Zaten Süleyman bey ve arkadaşlarına tek kibrit ışığında selâmet yolunu göstermek de kabil değil... Meşale yaksanız nafil...

Sonra bütün bozuk işler için ya karşak, kibrit mi dayanır ona?
-Çak bir kibrit Süleyman beye...
-Yak bir kibrit Necmettin beye...
-Çak bir kibrit Beşiktaş'a...
-Çak bir kibrit Fenerbahçe'ye...
-Çak bir kibrit Galatasaray'a...
Kutuda kibrit kalmadı yahu... Zaten eksik çıkıyor kutular...

-Nasıl Yahya Kemal bu köfte-hor?... İşletiyor musun beni?..
-Tamam hocam... Hem de en meşhur Yahya Kemal... Her gün gazetelerde ismi çıkan Yahya Kemal - II... Yahya Kemallerin kralı... Yahya Kemal Demirel... Şiirin çıktığı yer: Ö.Y.O. Yayın Organı... Sayı: 41... Belki derslerde okutursunuz... Öğretmenin ağzı bir karış açık kalmış!..

KRAL YAHYA KEMAL...

Ne demiş Yahya Kemal?...
Canım, Beyatlı değil... Meşhur Yahya Kemal (Demirel)!
Ünlü "Para" manzumesinde şöyle demiş Büyük Yahya:
"Sönükleşen gözlerim hâlâ seni arıyor..."

Şimdi o nerede?... diyor.
Bilmem şimdi neredesin?...
Hangi çelik kasadasın?..
Yeryüzünde paraya karşı söylenmiş en yanık sözler... Mecnun bile Leyla'ya hasretini bu kadar acıklı anlatamamıştır. Ama bir edebiyat eleştiricisi olarak dikkatle mısralar üzerine eğilelim...

"Bilmem şimdi neredesin?... Hangi çelik kasadasın?..." dediğine bakılırsa Büyük Yahya Kemal bu kıymetli incileri, henüz o büyük krediyi almadan önce dizmiş...

Bir de öteki Yahya Kemal'in, Beyatlı'nın haline bakınız... Sen git, Üsküdar, İstanbul, Boğaz için şiirler yaz... Kasa kasa para dururken...

Ama bakınız, edebiyatımız daha ne Yahya'lar yetiştirdi.
İşte Yahya Kemal'lerin kralı... Yahya II...

İpek ağın içinde iki devlet adamı

HABİB Bourguiba'dan sonra, Süleyman Demirel...
İpek ağın içinde iki devlet adamı...

Şu bizim bülbüsesli Emel Sayın yok mu?... Emel abla!... Ne kadındır o. Bir Tunus'a gitti. Bourguiba'nın gözlerinin içine baka baka bir şarkı söyledi... Tamam Ya Seydi!... Takat maflı... Yani takat kalmadı... İmdat ya Emel... Tunus Devlet Başkanı dayanmamış kalkıp Türk sanatçısını öpmüştü...

Fransız gazeteleri de, "Bourguiba ipek ağın içine düştü..." diye yazmışlardı... İpek ağ, Emel Sayın'ın kadife sesi... Bourguiba'ya söylediği şarkı aylarca Afrika semalarında dalgalandı...

Şimdi de aynı ipek ağın içinde başka bir devlet adamı: Süleyman bey... Gazetelerin yazdıklarına göre Emel hanım, Çankaya'da bir terasta bir yandan buram, buram dönerler çevrilirken, Süleyman beyin gözlerinin içine baka baka meşhur şarkısını söylemiş:

"Bir eser kalmamış eski halinden...
Yazık...
Elden ele gezen güle dönmüşsün"

Zavallı Süleyman bey... Demek çok değişmiş... Ama dikkat buyrunuz "Bir eser kalmamış eski halinden... Yazık..." deniliyor. Kim bilir eski hali ne imiş...

Yahya'nın aynı... Yeğenine bak amcasını all...

Yalnız bize sorarsanız Süleyman beyin en sevdiği şarkı o değildir. Asıl sevdiği şarkıyı biz açıklayalım:
"Gitmek mi zor?... Kalmak mı zor!..."

şarkısı...
Bir dahaki sefere Emel hanım-dan onu rica ederiz

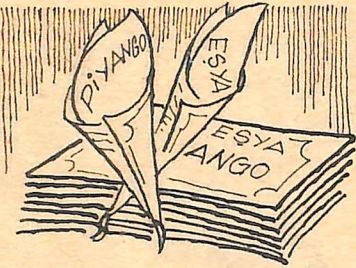
Küçük ilânlar

(Metresi 100 lira)

AÇIK TEŞEKKÜR

Aleyhindeki Danıştay kararına rağmen işinin başına geçen, büyük başarıyla bugünkü teknik kadroyu seçen, insanüstü bir çabayla seyirciyi ekrana küstüren, on binlerce insanı yeniden sinemalara koşturan büyük insan, değerli tavukçuluk uzmanı sayın Karataş'a bizleri iflâstan kurtardığı için alenen teşekkürü bir borç biliriz..

Film Yapımcıları ve
Sinema İşletmecileri

ACELE

Tutmamış ve
satmamış bütün futbol kulübü eşya piyngosu biletlerini kilosu elli kuruştan alırım.

Leblebici
Hüsmen ÇEKİRDEK

Satılık

Kelepir futbolcu

Kilosu on liraya, her takımı yatan, gece bardan toplanan, topu tanımayan, kaleye attığı şut tutmayan, yakkışıklı ve havalı futbolcular. Müracaat: Mantarspor.

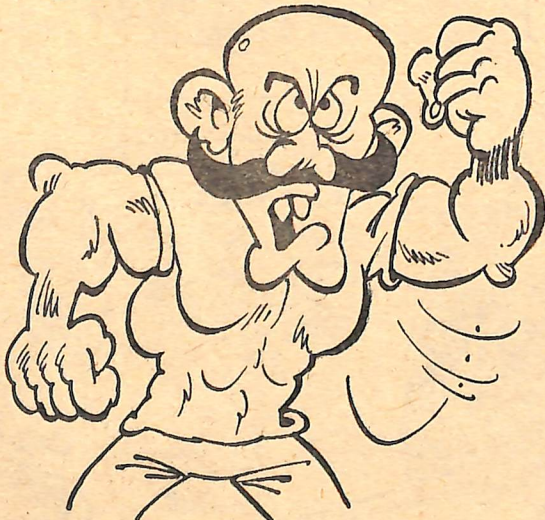
DİDİ ARANIYOR

Bir zamanlar Brezilya'dan gelip İstanbul'da tatlı tatlı yolunu bulan, futbol ve rakı meraklısı siyahî bir antrenör olan DİDİ, birden kaybolmuştur. Kendisi bu akşam Fenerbahçe'de kafa çekmek için aranıyor.

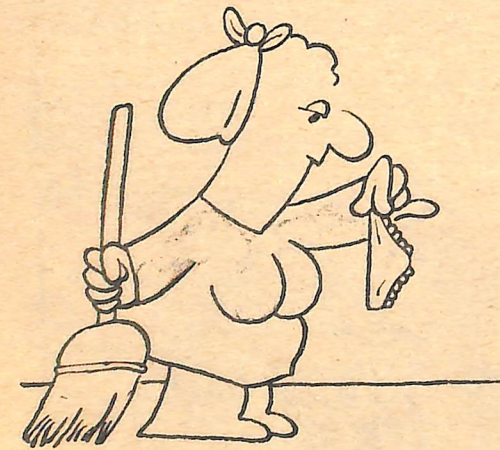
Akşamcı SEZAL

BELÂ ARANIYOR

Bu akşam Necati'nin meyhanesinde kafakol Mustafa tarafından her önüne gelene kafa tutulup belâ aranacaktır. Belâsını arayanların orada bulunmaları... Kim varsa çıksın ulan ortaya, inekler!...

FEDAKÂR VE ENAYİ BİR ORTALIKÇI ARANIYOR

Yazlıktaki elli kişilik bir ailenin ve hafta tatilinde gelecek avantacı misafirlerin işlerini görece kadar saf bir orta hizmetçisi aranıyor. Müracaat: Hayri Kalabalıksever KUMBURGAZ

Gönderdiğiniz okul
anılarından
Çetin
ALTAN'in
seçtikleri...

Denizlerden dağlara

MALATYA Derme İlkokulu'nun 5. sınıfındaydık. Bir sınıf başkanımız vardı. Mohini Bekir. Öğretmenimiz Nuri beyin, "Söyle bakalım Bekir, Atatürk çocuklara neyi hediye etti?" sorusuna Bekir, "Mohiniyi" diye cevap vermişti ve adı Mohini Bekir kalmıştı.

Bir gün coğrafya dersinde öğretmenimiz Mohini Bekir'i sözlüye kaldırdı ve:

-Bekir sen bize Marmara Bölgesi'nin akarsularını anlat. Nereden kaynaklarını alırlar, hangi kolları vardır ve hangi denize dökülürler?

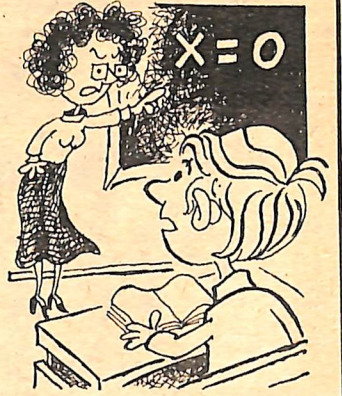
Bekir Marmara Bölgesi'nin sınırlarını şöyle bir eliyle çizdi harita üzerinde ve başladı anlatmaya. Birkaç nehri kaynağı, kolları ve döküldüğü yerle beraber anlattıktan sonra, sıra geldi Meriç nehrine.

Bekir, "Marmara Bölgesi'nin en uzun nehri Meriç nehridir, kaynağını dedi ve durdu. Meriç nehrinin bir ucunu, Ege Denizi'ne dökülen ucunu görüyor, fakat harita sınırından kesik olduğu için diğer ucunu, kaynak noktasını göremiyordum. Öğretmen sıkıştırdı, Bekir:

-Meriç nehri kaynağını Ege Denizi'nden alır, dedi; bîfaz durakladı ve aceleyle, dağlara yayılır diyerek bitirdi konuyu. Öğretmenimiz gülerken:

-Gayret Bekir Ege Denizi'ni kurutacaksın dedi.

Kadir YÜCEL
Atatürk Üniversitesi
Yabancı Diller Yüksek Okulu
Fransızca Öğretmeni- Erzurum

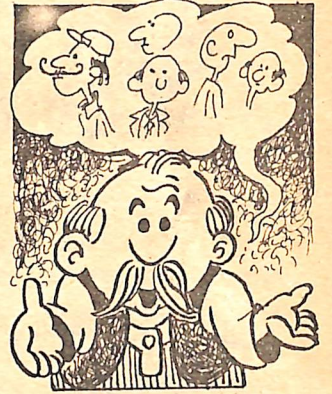
Sınavda

BİR ilkökul diploması almak için dışardan sınava giren hademe adayına, duvardaki Türkiye haritasını gösteren öğretmen: -Şimdi haritaya sırtını dön ve bana komşularımızı say bakalım, dedi.

Kolay bir soruyla karşılaşmanın sevinci gözlerinden okunan 30'luk öğrenci başladı saymaya:

-Şoför Abdullah, çorapçı Hasan, işçi Niyazi, sütçü Ali... Bir de yeni taşınan aile var; ama kimve neci olduklarını henüz öğrenemedik efendim!

Vural Ahi
Zeytinburnu -İST.

Sıfır

ERZİNCAN'ın Kemaliye ilçesinde ortaokul 3/A sınıfında okuyordum. Matematik öğretmenimizin tayini çıkmış, başka bir yere gitmişti. Onun yerine gelen hanım öğretmen çok sinirli, herkesle alay etmesini ve küçük düşürmesini çok seven biriydi.

Bir gün onun dersinden sınava girdik. Bütün öğrenciler kan ter içinde kalmış, cebir problemini çözmeye uğraşıyorduk. Paydos zili de yaklaşmıştı. Ama kimse problemi çözmemişti.

Öğretmen:

-Problemi çözen var mı? diye sordu.

-Kimseden çıt çıkmıyordu.

-Artık vakit kalmadığına göre, ben söyleyeyim, dedi.

Hemen atıldım:

-Öğretmenim çözdüm! diye.

Öğretmen gelip baktı. Doğrudu, gerçekten çözmüştüm.

Öğretmen sonucu bütün sınıfta söyledi:

-X=0!

Bunun üzerine, arkada oturan Zurna Kemal:

-Bu iyi işte! dedi, o kadar uğraşıp çalışıp didiniyoruz, sonu yine sıfır!

Eray SARIKAYA
Atatürk Mah. 132. Sok. No. 7/2
Erzincan

Serbest Kürsü

BU SAYFADA, KARİKATÜR, FIKRA VE ESPRİLİ FOTOĞRAFI YAYINLANAN OKUYUCULARIMIZA 100 LİRA TELİF HAKKI ÖDENMEKTEDİR.

Bu sayfa sizin sayfanızdır. Karikatürlerinizi, esprili fotoğraflarınızı ve fıkralarınızı bekliyoruz.

HERKESE BİR HAK

söz hakkı, çizgi hakkı, resim hakkı...

Hazırlayan: BİZİM HAKKI

ZATEN

DELİKANLI ne yazık ki kötü arkadaşlarının kurbanı olmuş, meşin ceketli serserilerden biri olup çıkmıştı. Babası onu doğru yola getirmek için çok çalıştı, ama nafile, muvaffak olamadı. Hele bir gün çek defterinden bir sayfa koparıp, imzasını taklit etmeye yeltenince, baba bütünü zıvanadan çıktı. Kendini tutamayıp haykırdı:

-Defol git buradan. Seni evlâtlıktan reddediyorum. Kopuk delikanlı omuzlarını silkti:

-İyi be gideriz, ama evlâtlıktan red meselesine gelince, onu geç bir kalem. Annem asıl babamın sen olmadığını zaten söylemişti bana.

NE OLUR?

MATEMATİK dersinde öğretmen, küçük öğrencilerine örneklerle kesirleri anlatıyordu. Sordu:

-Bir kilo eti ikiye bölersem ne olur?

-Yarımşar kiloluk iki parça olur efendim.

-Güzel. Dörde bölersem ne olur?

-İki yüz ellişer gramlık dört parça olur.

-Elliye bölersem?..

-Ellide bir olur.

-Çok güzel! Yüze bölersem?..

-Gerilerden bıkkın bir ses cevap verdi:

-Kıyma olur öğretmenim!

DÜŞMANLIK

Sabaha karşı korkütük kapıya yaslanmıştı. Güçlülük cebinden çıkardığı anahtarı kilide soktu. Uğraştı, uğraştı, açamadı. Okkalı bir küfür savurarak:

-Benden ne istediklerini anlayamadım gitti, diye homurdandı. Dün gece cebimdeki anahtarı değiştirmişlerdi bu gece de kapıyı değiştirmişler!

FARK

BİR nüfus memuru, medeni halinde değişiklik yapmaya gelen kadına sordu:

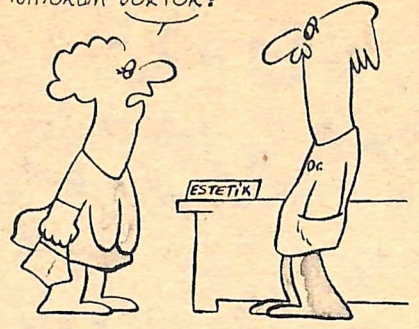
-Bir türlü anlayamadım hanımefendi... Kocanız öleli demek beş yıl oldu, öyle mi?..

-Evet, sonra?

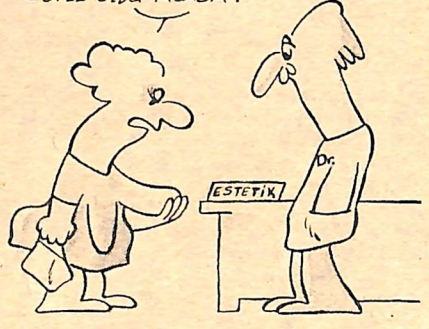
-Ve biri 3, diğeri 1 yaşında iki de çocuğunuz var!..

-Elbette, ne var bunda şaşacak? Ben size kocam öldü dedim. Ben ölmedim ki...

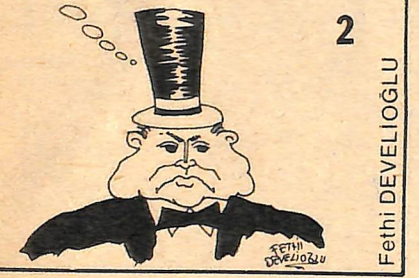
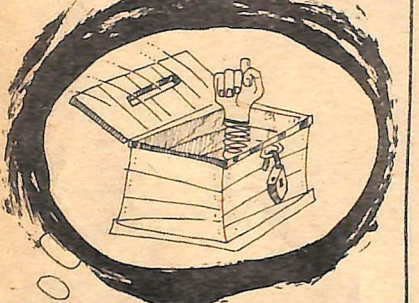
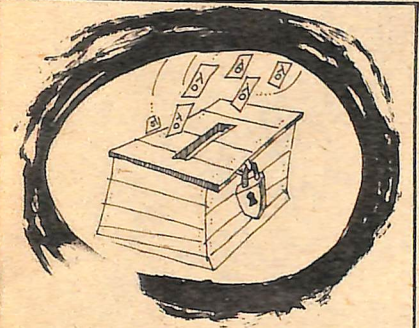
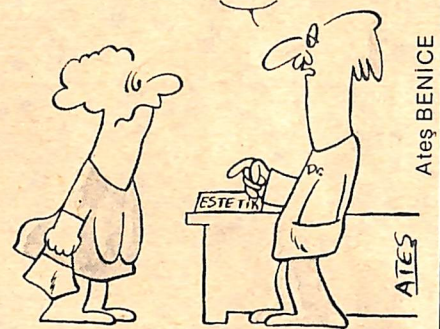
GÖĞÜSLERİMİ DÜZELTMENİZİ İSTİYORUM DOKTOR!

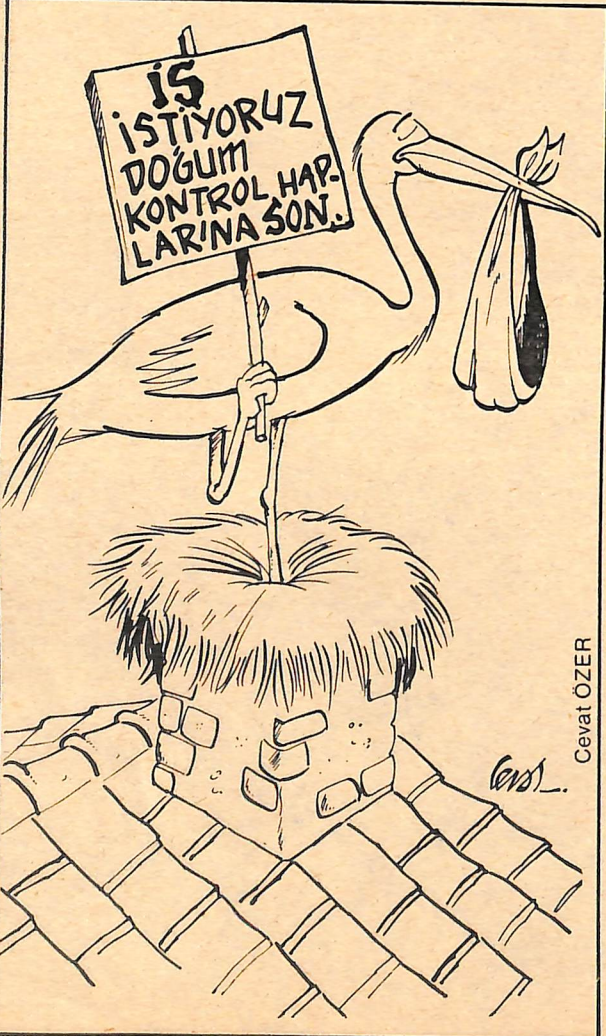
EĞİDEN DİMDİKTİ! NEDEN BÖYLE OLDU ACABA?

YERÇEKİMİ HANIM YERÇEKİMİ!

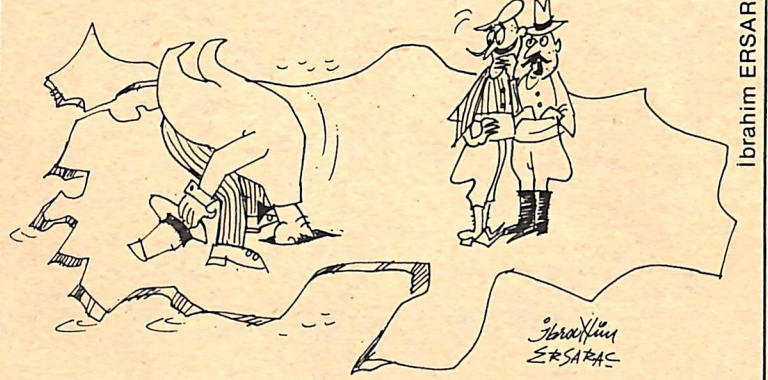

Fethi DEVELIOĞLU

Cevat ÖZER

— Meclisler tatile giriyor —

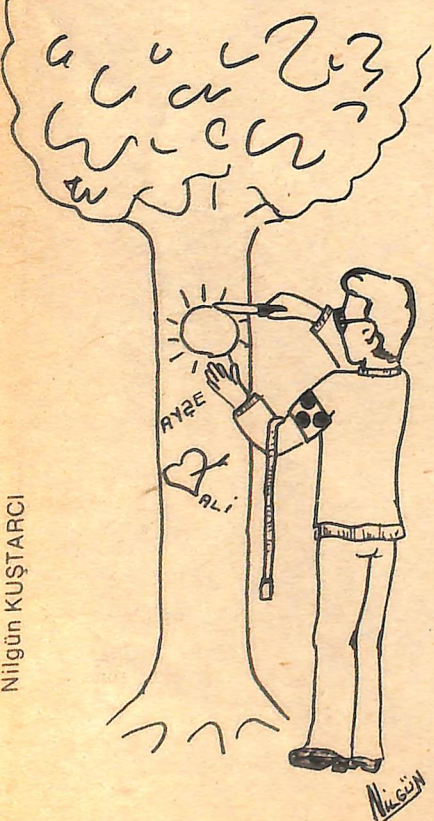
-Başı çok yorulmuş da, açılışa kadar dinlenecekmiş!...

İbrahim ERSARAÇ

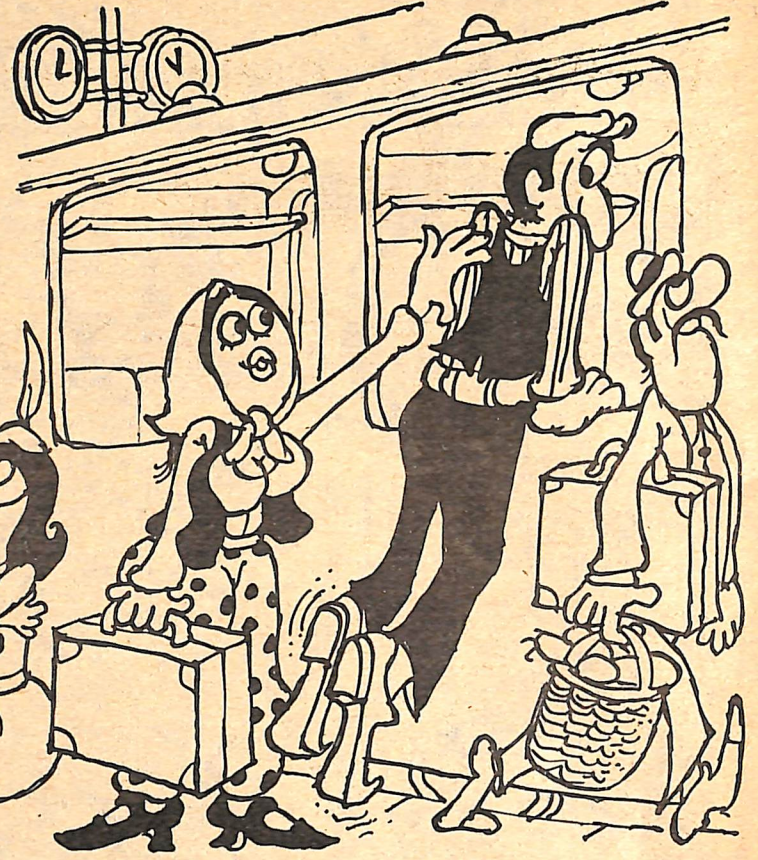
Osman DURU
Selimiye Mah. Erkoçak Sok. No: 62
ORDU

Nilgün KUŞTARCI

«ÖYLE BAKIŞTIK Kİ, ÖPÜŞME KAC PARA EDER...»

30 Yaşar,
ne yaşar,
ne yaşamaz
Yazan: Aziz NESİN

ANŞE'nin çalışması konusunda Yaşar Yaşamaz'ın tereddüt içinde olduğunu gören hemşerisi:

"İlle de Anşe'nin parasını elinden alman gerekmez ya... Kız çalışır, kazanır kendine... Sen elini tez tutup Anşe'yi buraya getirtmezsen, nah buraya yazıyorum işte, kızı elin zengin bir yabanına verecekler." dedi.

Orası öyle... Anşe elden gidecek. Hemşerimin dediklerine aklım yatar gibi oldu. Öyle ya, parasını elinden almadıktan sonra, Anşe'nin çalışmasında ne kötülük var!..

"Dediklerin iyi de, Anşe nerde çalışacak? İyi bir uygun ev bulabilir miyiz?" diye sordum.

"Kolay o iş... Orasını sen bana bırak. Hizmetçi komisyoncuları var, yarın sabah gider, konuşuruz" dedi.

Komisyoncu lafına benim midem bulandı. Hemşerimin açıklamasına göre, Anşe'ye çalışacağı evi bulacak olan herif, Anşe'nin aylığından bir yüzde komisyon alacaktı.

"Öyleyse, ben Anşe'nin İstanbul'da hizmetçi duracağı evi önceden görmeliyim," dedim.

"Helbeteee... Bura İstanbul. Helbet, evi bize komisyoncu gösterir. Pazarlığı da kesişiriz. Ondan sonra Anşe'yi İstanbul'a çağırırız," dedi.

Ertesi sabah hemşeri, beni aldı, bir parka götürdü. Park, belediye'nin parkı. İçinde çocuk bahçesi var. Aneler, analıklar, hizmetçiler, çocukları arabalara koymuş, parkta gezdirip dolandırıyorlar. Büyücek çocuklar parkta oynuyor. O park, hizmetçi pazarıydı. Komisyoncularla hizmetçiler, hizmetçilerin kocaları da orada, bir pazarlıktır gidiyor. İmam nikâhlı üç-dört karısı olup hepsini hizmetçiliğe vermiş kocalar bile var.

Bizim hemşeri artık bu işlerin kurdu olmuş. Vardık bizim komisyoncunun yanına. Tahta park sırasına oturup cıgaraları yaktık. Komisyoncu, Anşe'nin yaşını, kilosunu, işbirliğini, neyini hep sordu. Her şeyi öğrendikten sonra:

"Tam ona göre bir ev var, çok namuslu bir hanımın köşkü... Eski İstanbul hanımefendisi ki; o kadar olur... Güher hanım derler. Boğaziçi'nde bilmeyen, tanımayan yoktur. Senin Anşe, Güher hanımefendinin

köşkünde rahat eder, yer içer yaşar," dedi.

Aylığında, komisyonunda, parasında da uyuştuk. Ordan otele varınca ben Anşe'ye, "Hiç durma, teles, İstanbul'a gel, sana iş buldum!" diye mektup yazdım: O da bana falanca günü geliyorum diye mektupla bildirdi. İyi mi? Anşe'nin geleceği gün geldi çattı. O gece gözümü uyku tutmadı. Sabah erkenden Haydarpaşa garına gidip tren yolunu gözlemeye başladım. Tren akşama doğru gelecek, ama ben sabahın köründe ordaydım. Bekle ha bekle.. Saatler yaklaştıkça yüreğim küt küt atıyor. Trenin gelme saati geldi geçti, tren görünürde yok. Bir saat gecikmeli diye ilân ettiler. Bir saat sonra, yarım saat daha gecikmeli olduğunu ilân ettiler. Üç-dört kez trenin gecikmesini ilân edince, benim gibi yolcusunu karşılamaya gelmişlerden biri, demiryolu idaresine silme-sıyama sövüp saydıktan sonra,

"Ulan, hiçbir trenimiz, hiçbir gün, hiçbir yere saatinde gelip gitmez de, bu tarifeleri ne bok yemeye yaparlar?" diye bağırınca, ordan yaşlıca gözlüklü bir bey:

"Efendim, tarifeleri, trenlerin ne kadar geç kaldığını anlamak için yapıyorlar. Tarife olmasa, trenin kaç saat geciktiğini nerden bileceğiz?" dedi.

Derken kara vapur geldi. Ben trenin pencerelerine koştum. Anşe'yi göreceğim diye kendimi pencereden pencereye atıyorum. Kalabalık ki, ana-baba günü... Bir de Anşe'yi bulamazsam, kız yolunu yitirir koca İstanbul'da, gidecek yeri de yok... Anşe'yi bulacağım diye o yana koşuyorum, bu yana dönüyorum. O sıra bir el omzumdan tuttu:

"Yaşar!"

Dönüp baksam ki, Anşe değil mi! Kız beni bulmasa, ben oralarda daha döneceğim duracağım. Yolcularla karşılayıcılar sarılıyor, öpüşüyor. Bizde el içinde sarılışmak, öpüşmek ayıp sayıldığından birbirimize baktık; ama işte öyle baktık ki, öpüşme kaç para eder yanında... Anşe'me kavuşunca dünyalar benim oldu. İki tahta bavuluyla bir de bohçasını kap-tım elinden. Tahta bavulundan biri-

nin üstü boyalı tenek kaplı da ve o boyalı tenekenin üstünde çiçekler arasında kuş resimleri var, gelin sandığına benzer bir bavul... Belli ki Anşe'm, bunca yıl düzdüğü çeyizini de alıp kaçmış baba evinden.

"Hoşgelmişsin Anşe'm, seni çok özledim," dedim.

"Hoşbuldum Yaşar'ım, ben de seni çok özledim, hem de nasıl özle-me..." dedi.

Ne diyeceğimi bilemediğimden, daha doğrusu Anşe'ye diyecek bir sözüm, söz söyleyecek de yüzüm olmadığından, birden:

"Kız Anşe, sana öyle iyi bir iş buldum ki, hiç sorma... Yiyecek yatacağın, öyle bir rahat iş... Çok iyi ve zengin bir hanımın yanında," diye başlayıp, hizmetçi komisyoncusundan neler duydumsa onları Anşe'ye satmaya başladım:

"Güher hanımefendi derler ki, Boğaziçi'nde onu tanıyıp bilmeyen yoktur, bir eski İstanbul hanımefendisi olup, onun köşkünde bir hanım da sen olacaksın..."

"Ya sen ne yaptın Yaşar'ım, bir işe girmişsindir her hal?" dedi.

"Giremedim, hiçbir iş bulamadım," dedim.

"Ya o Satılmış'ın kartı ne oldu, bişeye yaramadı mı?" dedi.

"Onun kartıyla bana bedavadan müzeyi gezdirdiler, hem de zorla gezdirdiler. Başka bir halta yaramadı," dedim.

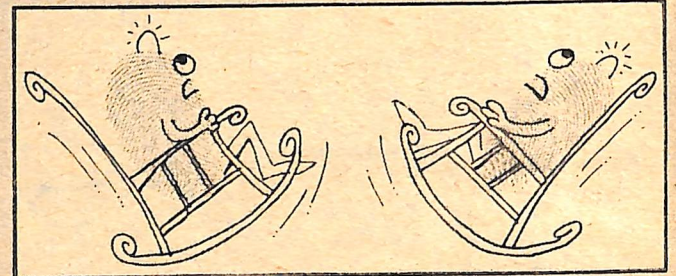
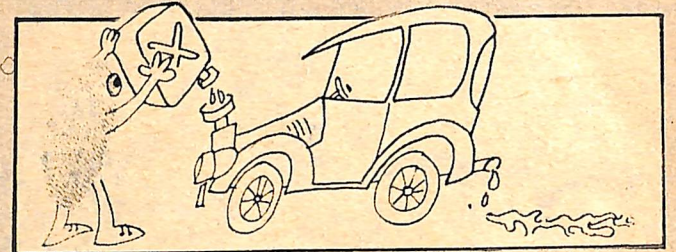
Anşe'yi o gece için bile bir otelde yatıracak param olmadığından, gecenin bir zamanı, çalışacağı Güher hanımefendinin evine götürüp bırak-

tım. Güher hanımefendinin köşkünü önceden göstermişti komisyoncu; ama kadını görmemişim. Köşkün kapısını açan kadına, getireceğime söz verdiğim hizmetçiyi getirdiğimi söyledim. Anşe'ye de sık sık geleceğimi söyledim. Anşe, başını benden öteye çevirip, başındaki yazmasının

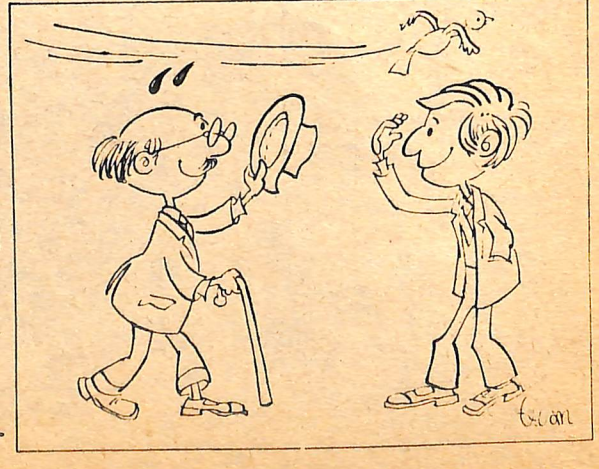
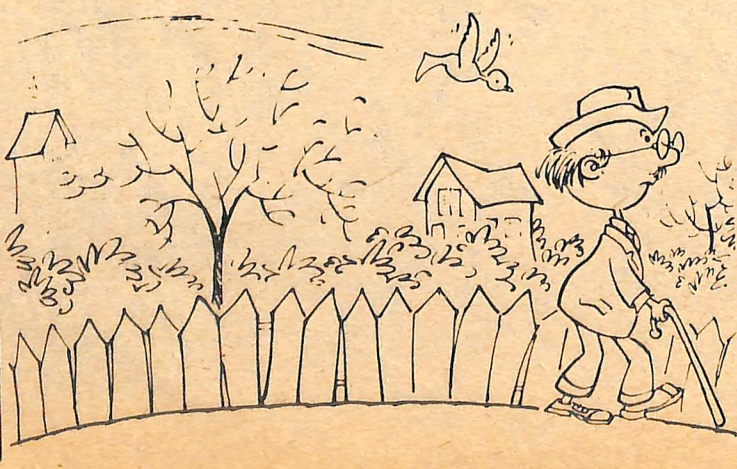
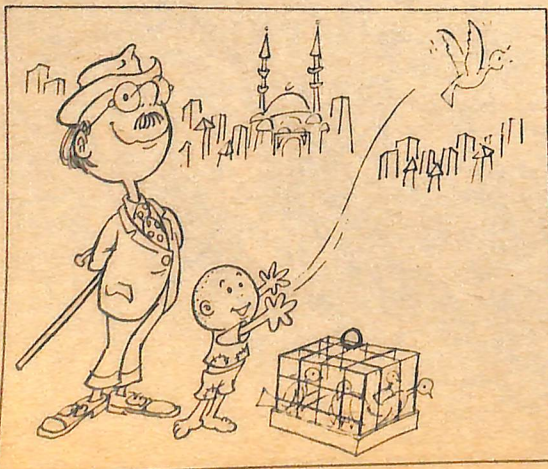
ucuyla gözlerini sildi ki, ağladığını bana belli etmesin. Döndüm, geldim gece yarısından sonra otele.

Artık hemşeriden borç isteyecek yüzüm de yok. Aç açına sokaklarda gezmekte, kendime iş aramaktayım. Gelecek hafta: "BU KOŞUŞMAYA MAKİNE BİLE DAYANMAZ..."

Karikatüre parmak bastık

Kısmetin böylesi...

Amerikan Kongresi anlaşmayı onaylamazsa

Cevabımız çok sert olacak haaa!..

SAM Amca'nın Temsilciler Meclisi'nin yardımı şartlı olarak kabul etmesine fena halde içerleyen ve gücenen hükümetimiz, alelacele toplanmış, CGP'li bestekâr Mirkelâmoğlu'nun yardımıyla, Birleşik Amerika'ya verilecek notayı kaleme almıştır.

Güftesi Çağlayangil'e ait olan eser Azerî ağızıyla okunacak, ilerde tüm notaları içine alan bir long play yapılacaktır.

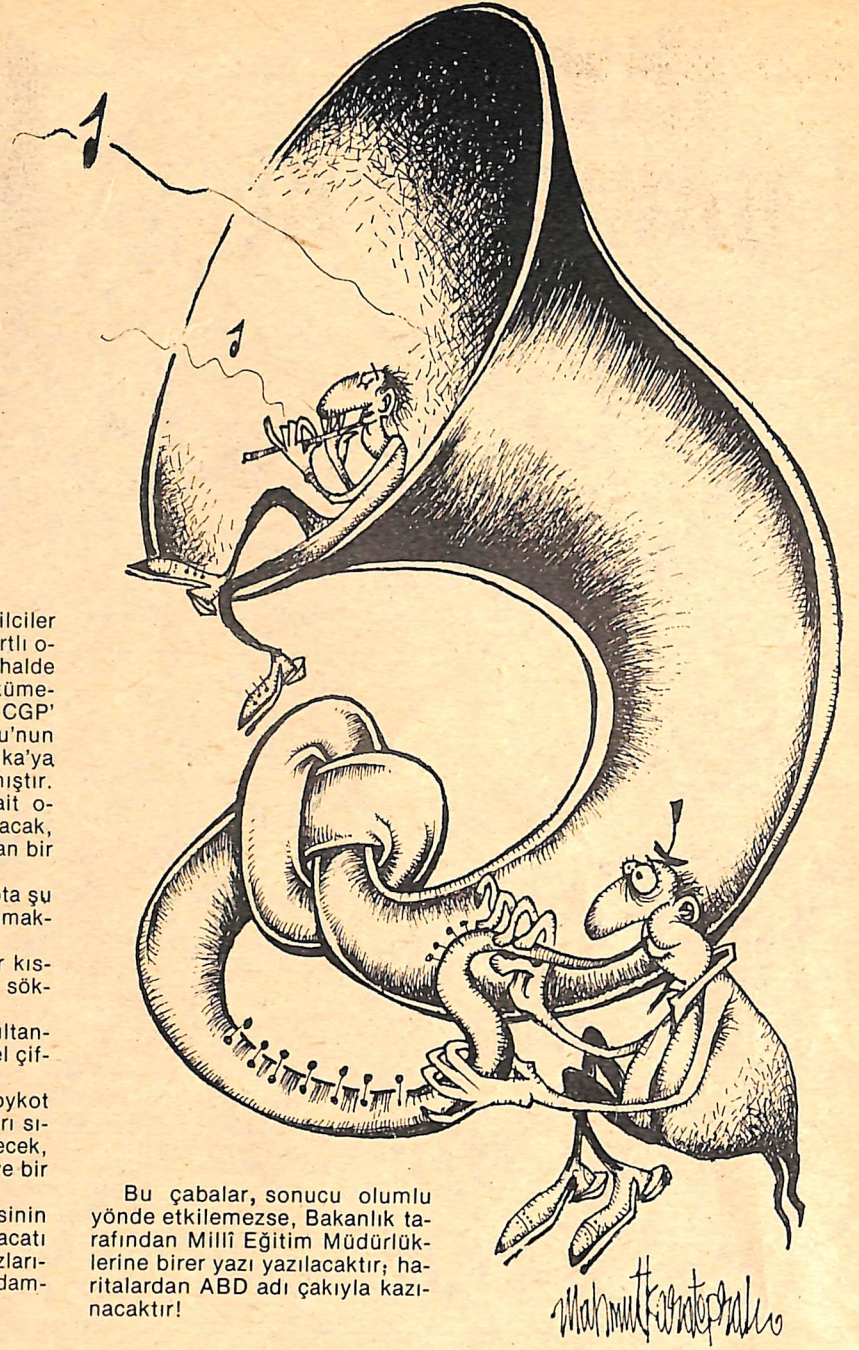
Sızan haberlere göre, nota şu birkaç ana maddeden oluşmaktadır:

1 - Ortak tesislerden bir kısmına el koyup, bir kısmını söktüreceğiz.

2 - Kongre'ye inat, Sultanahmet meydanında bir güzel çiftetelli döktüreceğiz.

3 - Amerikan filmleri boykot edilerek, en çok iş yapanları sıcağı sıcağına taklit edilecek, karşılığında adı geçen ülkeye bir kuruş verilmeyecektir.

4 - Amerikan ekonomisinin can damarı olan küspe ihracatı hemen durdurulacak, gazozlarına - çıkletlerine "yerli malı" damgası vurulacaktır.

Bu çabalar, sonucu olumlu yönde etkilemezse, Bakanlık tarafından Millî Eğitim Müdürlüklerine birer yazı yazılacaktır; haritalardan ABD adı çakiyla kazınacaktır!

Çarşaf

Test

Biz soralım, siz cevap verin

Yavrunuzun geleceğini bilin

Çocuğunuzun davranışı büyüklerden farklıdır...
İlerde ne olacağı davranışlarında saklıdır.

1 Çocuğunuz sık sık oyun arkadaşlarıyla anlaşmazlık çıkarıyorsa, üstelik inatla haklı olduğunu savunuyorsa..

a) Kulağını çeker, kendisinin haksız olduğunu söylersiniz.

b) Olaya seyirci kalmayı yeğlersiniz.

c) Yavrunuzla birlik olup arkadaşlarını döversiniz.

2 Eline geçeni kimin olduğuna bakmadan cebine atıyorsa...

a) Ellerine iğne batırırsınız.

b) Gözdağı vermek için babasına dayak attırırsınız.

c) Zimmetine geçirdiklerini bankaya yatırırırsınız.

3 Küfür, kavgayı alışkanlık haline getirmişse..

a) Çeşitli cezalara çaptırırsınız.

b) Kendinizi de o tür davranışlara kaptırırsınız.

c) İlerde politikaya atılacağını düşünerek, bir de hoca tutar, günde birkaç saat antrenman yaptırırsınız.

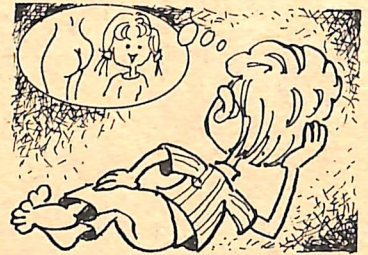

4 Gerçeklere sırt çevirip, hayal kurma gibi bir alışkanlığı varsa..

a) Kusurlarını göstererek gerçek hayata bağlarsınız.

b) "Eyvah, oğlan şimdiden keçileri kaçırdı!" diyerek oturup ağlarsınız.

c) Ülke ekonomisini hayali firmaların ayakta tuttuğunu düşünerek, daha çok hayal kurmasını sağlarsınız.

5 Yalan, palavra ve unutkanlık üçlüsünün esiri olmuşsa..

a) Davranışlarını değiştirmesi gerektiğini bildirerek başını okşarsınız.

b) Nasıl başarabildiğine kendiniz de şaşarsınız.

c) Elinden tuttuğunuz gibi gençlik kollarına kaydettirmek için siyasal partilerden birine koşarsınız.

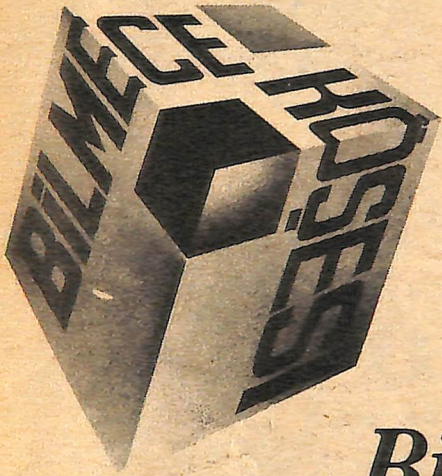
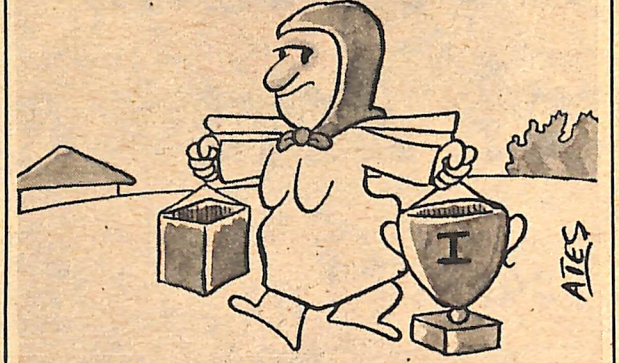
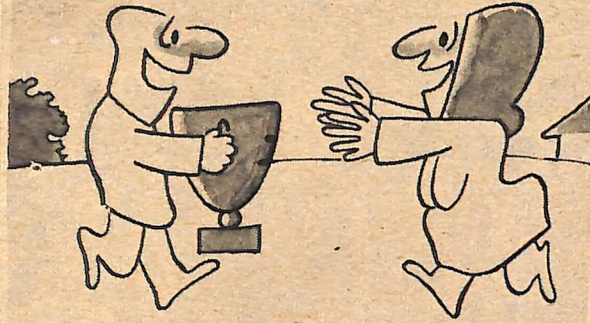
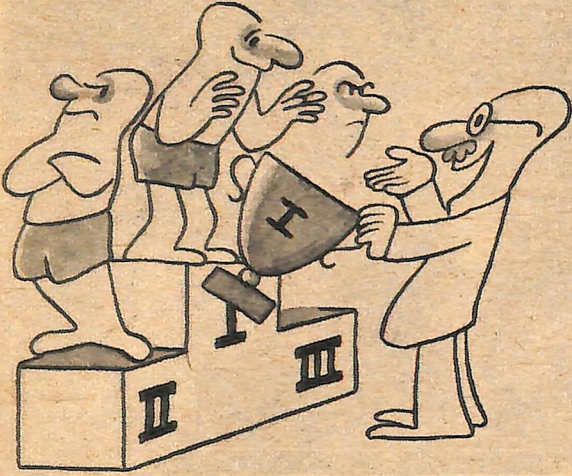
SONUÇ:

En çok "a"yı işaretleyenlerin hayatları çoktan kaymış, çocukları şimdiden yanmıştır.

"b"yi seçenler, ortalarda kalmıştır.

"c"yi işaretleyenler ise hayatta başarıya ulaşmanın sırrına varmıştır. Kendileri iyi birer ana-baba oldukları gibi, yavrularının geleceğini de şimdiden garantiye almıştır.

Kupa mı Kova mı ?

Bilmece bildirmece, eksik şekli bitirmece

ÇARŞAF'ın 30 sayıdır bu köşede okurlarına sunduğu bilmececiğin amacı, bir "Az Gelişmiş Anahtar"dan hareketle, yeni şekiller oluşturmak, değişik ve anlamlı resimler türetmektir.

Şimdi siz de sayfanın altındaki kupon üzerinde gördüğünüz "Az Gelişmiş Anahtar"ı geliştirebilirsiniz. Şekli tamamladıktan sonra isim, soyadı ve açık adres bölümlerini doldurup kuponu keserek bir hafta içinde bize yollayınız.

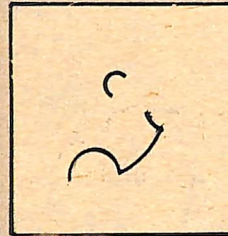
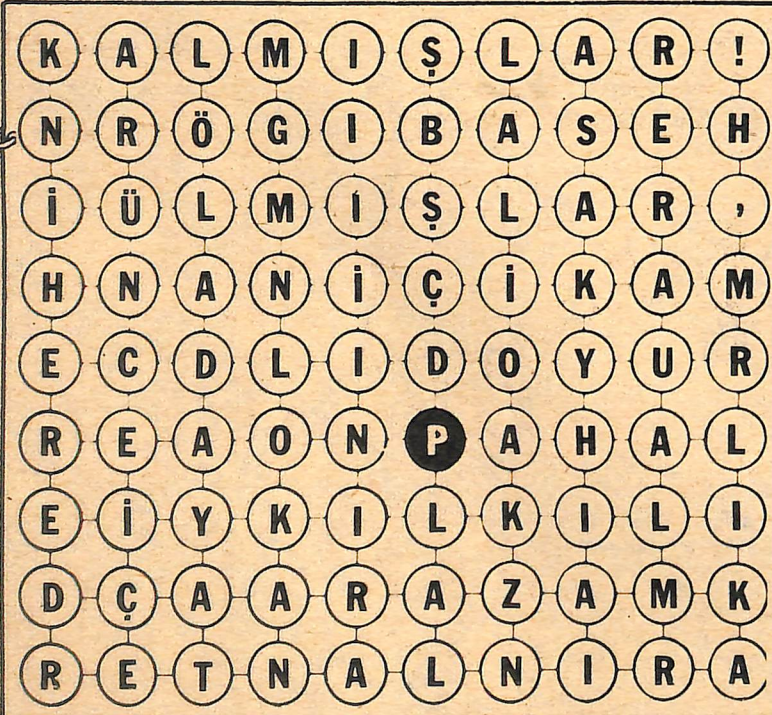
- a) En başarılı şekli çizen 5 okuyucumuz 100'er lira ikramiyeye hak kazanacaklardır.
b) İkramiye kazananların isimleri iki sayı sonra yayınlanacaktır.
c) Türetilen şekillerin, mutlaka kupon üzerine ve "Anahtar şekli" belli olacak biçimde ince siyah, ya da kırmızı tükenmez kalemle çizilmesi gerekmektedir.
Adres:
"Az Gelişmiş Anahtar 30" Çarşaf Dergisi, Mollafenari Sokak. No: 30/32
Cağaloğlu - İSTANBUL

DIKKAT:

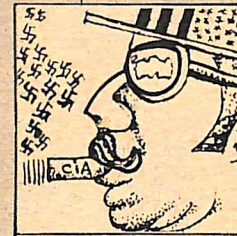
Bir şifremiz var!..

Ama bu şifreyi nasıl çözeceksiniz? Size bu konuda pek yardımcı olamayacağız. Vereceğimiz, dört ipucundan ibarettir.

- 1) Bulacağınız 12 kelimelik bir cümledir. 2) Başlangıç harfi siyah daire içindeki (P) olacaktır. 3) Kelimeler, harflerin, yatay ve dikey bir çizgi doğrultusunda birbirini izlemesi sonucunda oluşacak, çapraz sapmalar yapılmayacaktır.

ANAHTAR ŞEKİL

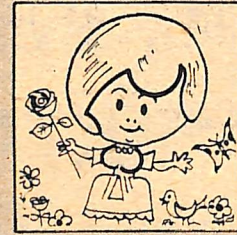
Reşat BUDAK
İzzet Budak
Bakkal Eliyle
Doğubeyazıt - AĞRI

Nuray SUNTEKİN
Maçka Meydanı Sokak
No: 12/ 12
Beşiktaş - İSTANBUL

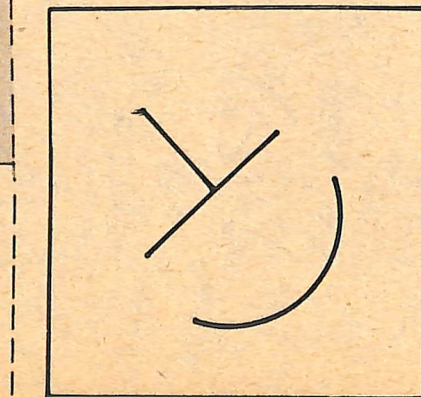
Mahmut SARIBOĞA
8 Füze Filo
Hoşdere - İSTANBUL

Felihat SUMBAY
Ethemefendi
Taşmekeş Sokak
No: 74 Da: 11
İSTANBUL

Güner ÜN
4 Cadde Asaf Ap
25/3
Bahçelievler - ANKARA

Çarşaf

İKRAMİYELİ
BİLMECE KUPONU

AZ GELİŞMİŞ
ANAHTAR

30

Adı, soyadı:
Adresi:
.....
.....

Çarşaf

Haftalık
Mizah Dergisi

YIL: 1 SAYI: 30

Sahibi: Erol SIMAVI

Genel Müdür:
Nezih DEMİRKENT

Genel Yayın Müdürü
ve Sorumlu Müdür:
Çetin EMEÇ

Basıldığı yer : Hürriyet Ofset
Matbaacılık ve
Gazetecilik A.Ş.
Adres : Cağaloğlu
Mollafenari Sok
No: 30-32
İSTANBUL

Telefon : 28 68 75

CEVAP: Pahalılıkta zam karınlarını doyurmak için lokantaya dalmışlar, hesabı görünce içinde rehlin kalmışlar!...

"Altın Portakal"ı alan sanatçı ADİLE NAŞİT hakkında seyirci Muhittin görüşünü ÇARŞAF'a açıkladı:

Cami yıkık, mihrap çatlamış, ama sanat gücü yerinde kalmış!

Yazan: Kandemir KONDUK Çizen: Bülent DÜZGİT

Ajda Pekkan, Neşe Karaböcek'in altında çıktı!

SEF garson Cemalettin'in yaptığı açıklamaya göre bu yaz gazinolarda sahneye çıkış ve neonları yakış sırası belli olmuştur. Bu arada, sıralama yapılırken yolunan peruklardan ikisi, kaybolan takma kirpiklerden de yedisi kuliste bulunmuştur. Ajda Pekkan'ın da kimin altında yer alacağı öğrenilmiş ve ken-

disine kemali nezakette bildirilmiştir. Ajda, durumdan çok memnun olduğunu belirterek sevinmiş "Üstümde Neşe Karaböcek'in olması çok iyi oldu, fazla yorulmam..." demiştir. Malum ya, geçenlerde asso-

Bu yıl Antalya Festivali'nde "Yılın En Başarılı Kadın Oyuncusu" ödülünü alan ve sahneyi terk edip çoktan film piyasasına dalan Adile Naşit'e yeniden sahne teklifleri yağmaya başlamıştır.

Ama bu kez teklifler tiyatro değil, gazino sahnelerinden geliyor.

Kimi gazinoda şov yapması, kimi gazinoda ise asolist olması istenen tombik sanatçı ise, "Sağolun, varolun, ama benim romatizmalarım var, ben ööle gazino sahnelerine falan çıkamam!" diyor.

Öte yandan bir takım kişiler asıl sebebin romatizma falan değil, bal gibi kıskançlık olduğunu ve Adile Naşit'in "Çıkacağım gazinodaki sanatçılar gençliğimi ve güzelliğimi kıskanır" diye çok korktuğunu belirtmişlerdir.

MUHİTTİN NE DİYOR?

Bizim seyirci Muhittin ise şunları söylemektedir: "Cami yıkılmış, mihrap çatlamış..Ama 'SANAT GÜCÜ' bu yaşa dek yerinde kalmış..."

"Adile Ablam sinemadan gazinoya transfer olursa bu yaz; güzelliğini boşver ama, inşallah bu yönüyle pek çok GÜZELİ (!) çatlatmaz!..."

"BU MEVSİMDE PORTAKAL OLUR MU?"
DEMİYİN... BEN ALDIM İŞTE :-

DERTLİNİM DERMANIM YOK,
ELİMDE FERMANIM YOK.
MERT YÜREKLİ DOSTLARIM,
SİZDEN GAYRİ YÂRANIM YOK...